

TŘEMEŠENSKÝ ZPRAVODAJ

Vydává
obec Bílá Třemešná2
2016

1 | Aktuální

3 | Spolky

5 | Škola

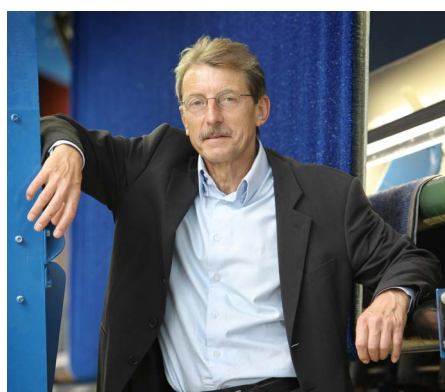
21 | Historie

31 | Sport

31 | Zajímavosti

S opravou silnice a chodníku v Mezihoří pomáhá i senátor Ing. Jiří Hlavatý

Po několikaleté marné snaze o opravu silnice III/30010 z Bílé Třemešné na Třebihošť, se nám snad povedl zásadní posun v jednání s vlastníkem silnice, Královéhradeckým krajem. Na červencovém jednání za přítomnosti správce silnice, byly dohodnuty podmínky, za kterých bude uzavřena smlouva o spolupráci na projektové dokumentaci, a to jak na rekonstrukci samotné silnice, tak rekonstrukci stávajícího chodníku. To by znamenalo, že v příštím roce bude zhotovena projektová dokumentace včetně stavebního povolení. V roce 2018 by pak mohla být zahájena samotná stavba.

Velkou zásluhu na výše uvedeném má pan senátor Ing. Jiří Hlavatý. Ten na naši žádost zorganizoval schůzku se zástupci vlastníků silnice a dále se v této věci osobně angažuje. Za pomoc a podporu bych mu chtěl jménem obce poděkovat.

Štěpán Čeněk

Chodník Spořilov dokončen

foto: archiv obce

Po téměř třech měsících od zahájení opravy byly v posledním týdnu měsíce června dokončeny závěrečné práce na rekonstrukci chodníku Spořilov. Stávající asfaltový chodník, jehož stavebnětechnický stav již neodpovídal podmínkám bezpečnosti a technickým normám, byl nahrazen zcela novým tělesem z betonové zámkové dlažby. Součástí stavby bylo i nové veřejné osvětlení a oprava stávající kanalizace, která již byla v havarijním stavu. Rekonstrukce byla provedena s pomocí dotace ve výši

Návštěva z Poslanecké sněmovny

V pátek 29. července navštívila naši obec poslankyně Parlamentu České republiky Mgr. Martina Berdychová. Účelem návštěvy bylo shromáždění poznatků, které by mohly v budoucnu vést ke zjednodušení agendy při vedení obce.

S paní Berdychovou jsem mluvil zejména o přebujelé administrativě, která nás trápí asi ze všeho nejvíce. Nejenže je věcná administrativa stále náročnější na čas, ale začíná se i prodrazžovat. Se stále většími nároky totiž přichází i nutnost personálně posilovat obecní úřady. Z dalších témat jsme se zastavili u dotační politiky. Zde máme někdy problém, že samotná žádost o dotaci musí být připravena tak podrobně, že podklady a zpracování se mohou vyšplhat i na několik miliónů korun s velmi nejistým výsledkem.

Na závěr schůzky pak paní Berdychová, jako bývalá starostka obce Holovousy, ocenila složitou práci starostů menších obcí a pochválila naši obec za její vzhled a údržbu.

Štěpán Čeněk

foto: archiv obce

3 000 370 Kč, která nám byla poskytnuta Státním fondem dopravní infrastruktury.

Po kolaudaci stavby bude obec ještě čekat poslední krok k definitivnímu ukončení této akce, a to převod pozemků. Pozemky pod chodníkem totiž nejsou z větší části majetkem obce. Vlastníkem pozemků je v tomto případě Královéhradecký kraj. Dle předběžné dohody, však dotčené pozemky budou bezplatně převedeny do majetku obce.

Štěpán Čeněk

Nepořádek v obci

Snad každý z nás musí souhlasit, že pořízení psa nám kromě radosti přináší i starosti a povinnosti. Zvláště v dnešní době, kdy je čtyřnohý přítel členem velkého počtu domácností, by se mělo na tyto povinnosti dbát. Samozřejmě největším problémem kromě volného pohybu je úklid psích exkrementů. Zejména na veřejných prostranstvích v obci se jedná o neomluvitelnou nezodpovědnost majitelů, kteří tím znehodnocují prostředí i všem ostatním obyvatelům a návštěvníkům obce. Je nutné upozornit, že tímto nezodpovědným jednáním porušují majitelé nejen základní společenská pravidla soužití, ale i obecně závaznou vyhlášku obce č. 6/2009 „O zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku a o zajištění a udržení čistoty veřejných prostranství v souvislosti s chovem psů v obci Bílá Třemešná“.

Další vyhláškou, (která je v poslední době také porušována) je vyhláška obce č. 2/2010 „K zajištění udržování čistoty ulic a jiných veřejných prostranství“ kde ve čl. 2 se píše: 1. Každý je povinen počínat si tak, aby nezpůsobil zne-

Rekonstrukce vodovodu v Alejích začíná. O kanalizaci se ještě rozhoduje

V první půli měsíce srpna byla zahájena stavba nového vodovodního řádu v Alejích. Stavba, která je z větší části financována z dotace Královéhradeckého kraje, je naplánována do 31. října tohoto roku. V průběhu stavby budou obyvatelé dotčené lokality informováni o průběhu prací a jednotlivých vstupech na jejich pozemky z důvodu výkopových prací.

Zároveň s touto akcí měla být provedena i stavba tlakové kanalizace. Z důvodu finanční náročnosti jsme i na tuto stavbu požádali Královéhradecký kraj o dotaci. I přesto, že

původně byla pro tento rok naše žádost zamítnuta z důvodu vyčerpání finančních prostředků. Ale je možné, že se tlaková kanalizace letos přece jen postaví. Definitivní rozhodnutí by mělo padnout v průběhu měsíce září.

Štěpán Čeněk

foto: archiv obce

čištění ulic a jiných veřejných prostranství.

2. Znečištěním ulice či jiného prostranství se pro účely této vyhlášky rozumí odhazování odpadků, rozsypání zeminy, písku, šterku, slámy, sena atd.

3. Kdo způsobí znečištění ulice či jiného veřejného prostranství, je povinen znečištění neprodleně odstranit.

4. V případě znečištění ulice nebo jiného veřejného prostranství výkaly zvířete odstraní neprodleně toto znečištění osoba, která má zvíře v dané chvíli ve své péči.

V neposlední řadě upozorňuji občany, že je stále v platnosti vyhláška obce č. 1/2010 „O ochraně nočního klidu a regulaci hlučných činností“, která v bodě č. 3 říká:

1. Noční klid je dobou **od 22:00 do 06:00** hodin následujícího dne. V této době je každý povinen zachovat klid a omezit hlučné projevy, např. zamezit vzniku a šíření hluku, jehož původem jsou stroje a obdobná zařízení, hluku z hudebních produkcí a hlasových projevů lidí tak, aby nebyly rušeny nezúčastněné osoby.

2. Každý je povinen zdržet se o ne-

dělích, státních svátcích a ostatních svátcích veškerých prací spojených s užíváním zařízení a přístrojů způsobujících hluk, např. sekaček na trávu, cirkulárek, motorových pil, křovinořezů, apod.

A pro ty občany, kteří nevědí, (nebo nechtějí vědět), že kontejnery na sklo, papír a plasty jsou opravdu určeny pro tento typ odpadu, upozorňuji, že svým počínáním porušují opět vyhlášku obce, a to č. 3/2010 „O stanovení systému sběru, třídění a odstraňování komunálních odpadů“.

text a foto.: P. Morávková

Stezkou kouzelníka Čáryfuka

Ženy z Bílé Třemešné pořádaly poslední srpnový víkend již IX. ročník pohádkového pochodu pro děti. Startem i cílem u základní školy prošlo 110 dětí za doprovodu rodičů a prarodičů.

foto: H. Labská

Trasa vedla tajemným lesem plným her, soutěží, úkolů a také odměn a dáreků. Na prvním zastavení u pekařek děti poznávaly, z čeho se peče chléb, koláče a jiné pečivo. Další byli vodníci v Netřebě, kde děti lovily rybky, cestou potkaly princeznu Koloběžku, která je nechala projet na své dopravním prostředku. Následovalo bludiště u Kluků z plakátu a hledání zvířátek dalekohledem u Dlouhého, Širokého a Bystrozrákého. Cesta pokračovala ke Kosím bratrům, kde za každou nalezenou žízalku dostaly děti odměnu. Pak přišlo peklo, pět čertic tu mělo velký taneční rej. Ježibaba vařila s dětmi různé jedy a nechala je nahlédnout do věštecké koule. Loupežníci Sar-

ka a Farka nikomu nic nebrali, kdo měl odvalu, sáhl si do pytle pro malého skřítku. U Ferdy Mravence a Berušky si děti mohly povozit v kočárku mravenčí larvičky. Nechyběla ani perníková chaloupka s babkou a dědkem. Kdo zazpíval písničku, dostal perníček. U Hopa a Tropa děti vyzkoušely svoji zručnost. Třinácté zastavení bylo u chaloupky babek kořenářek, které připravily malé občerstvení. Nakonec Mach a Šebestová připravily děti na začátek školního roku. Po úspěšném zdolání cesty dlouhé 3, 5 km čekala na děti v cíli odměna

foto: H. Labská

a občerstvení.

Děkujeme všem sponzorům a účinkujícím za zdárný průběh celé akce.

H. Sedláková

Lampiónový průvod a pálení čarodějnic

Organizovaný Sdružením přátel Bílé Třemešné, z. s. ve spolupráci s OÚ Bílá Třemešná

Jako každý rok i ten letošní vyšel lampiónový průvod od ZŠ v Bílé Třemešné. Na bezpečnost dohlíželi naši hasiči. Po příchodu na hřiště účastníky čekalo občerstvení a dráha odvahy s pohádkovými bytostmi, které měly pro děti nejruznější zábavné úkoly za sladké drobnosti. Po setmění vzplála vatra s čarodějnicí. K poslechu i k tanci hrála repro-

dukovaná hudba pro děti a po ohňostroji si to užili i dospělí.

Děkujeme všem dobrovolníkům, kteří přiložili ruku k dílu...

D. Pochylá

www.sdruzeni-pratel-bile.tremesna.eu

Pestrá činnost klubu důchodců

Naši členskou základnu tvoří 161 členů z Bílé Třemešné a Dolní Brusnice.

V tomto roce činnost začala obvyklým jarním posezením, které se koná v Domě hasičů. Hosté se pobavili při hudbě a zatančili si. K dobré náladě přispělo též občerstvení a bohatá loterie. Výbor Klubu důchodců se snaží pro členy zajistit výlety do blízkého, ale i vzdálenějšího okolí. V červnu se uskutečnil výlet do Kuksu s prohlídkou zámku, cesta pokračovala do Hradce Králové, kde jsme navštívili planetárium.

V srpnu se konal výlet do přírody, do Špindlerova Mlýna. Lanovkou se vyjelo na Medvědin a odtud asi 1 km procházkou na Šmídovu vyhlídku. Počasí přálo, výhled byl opravdu krásný. Odpoledne jsme ještě stihli návštěvu zahradnictví v Kruhu a Jilemnického muzea. Zakončení proběhlo v restauraci u dobrého jídla a pití. Zájezd se účastníkům velmi líbil. Jen škoda, že nejelo více lidí, místa v autobuse ještě byla volná.

Tím nejvzdálenějším výletem je výlet k moři. Letos se měli důchodci možnost rozhodnout, kam pojedou, zda do Itálie nebo do Chorvatska. Jede se na obě místa.

Na podzim se ještě uskuteční nákupní zájezd do Polska. A před Vánocemi opět Mikulášská zábava a vánoční koncert V. Hybše v Jaroměři. Přáním členů výboru KD by bylo, aby více lidí navštěvovalo připravované akce, též mohou navrhnout, o co by měli zájem.

Nezapomíná se ani na významná životní jubilea. Spolu s přáním dostávají důchodci dárkový balíček.

Těšíme se na nové členy, přijďte mezi nás.

Za Klub důchodců

27. ročník Pochodu třemešenskými lesy

V loňském roce jsme pochodovali ze Zálesí na Čertovy hrady. Kratší trasa se osvědčila, protože čím dál víc chodí na pochod rodiče s malými dětmi a dokonce i s kočárky. A v lese mezi velkými kameny poskakovali dokonce čertíci..... A protože zelená značka pokračuje pak dál na Zátlučky, bylo rozhodnuto jít tentokrát k rybníku, kde na děti opět čekaly pohádkové bytosti – vodníci. V neděli 5. června nás autobus odvezl pod Poklad a odtud už se šlo po svých. Na neštěstí byla asi hodinu před startem velká bouřka a mraky se honily dál a to odradilo mnoho rodičů s dětmi. Nakonec se sešlo 33 statečných a nelitovali. Na cestě zajistily členky ČSŽ v Bílé Třemešné 5 kontrol s tradičními „cvakačkami“ a na čtyřech kontrolách museli účastníci pochodu prokázat znalosti rostlin a také pohádek, ve kterých se vodníci vyskytují. Za své znalosti, a také za znalosti rodičů, kteří mohli pomáhat, dostávaly děti sladkou odměnu. A díky předchozí bouřce bylo počasí velice příjemné. Konec trasy byl na stejném místě jako loni, na křižení zelené turistické značky se silnicí. Tam opět čekal autobus a odvezl všechny na hřiště u Dubiny, kde za své výkony byly děti oceněny dalšími dobrotami a jako všechny ostatní děti dostaly párek na opečení a limonádu. Moc děkujeme oběma „vodnicím“, Anetě Chmelíkové z 8. třídy a Kateřině Klimešové z 9. třídy, které svou pohádkovou roli sehrály velice přesvědčivě. Doufáme, že se i příští ročník vydaří k naší plné spokojenosti a že se těch statečných rodičů, kteří risknou rozmary počasí, najde víc.

*Jana Dobroruková
Český svaz žen v Bílé Třemešné*

Dětskému dni na Dubině počasí letos opravdu nepřálo

Den dětí na Dubině, organizovaný Sdružením přátel Bílé Třemešné, z. s. ve spolupráci s OÚ Bílá Třemešná

I přes to, že předpověď počasí byla nepřející, opět jsme připravili celou řadu soutěží pro děti, i pro ty které se účastnily Pochodu třemešenskými lesy. Sluníčko nám chvíli svítilo, pak ho přikryly mraky

a střídavě nám přšelo. Některé děti svou účast vzdaly ihned, ostatní se pustily i v dešti do soutěžení a následně svou fantazii uplatnily v dílničce, ve které si vyráběly a malovaly různé „výtvarnosti“. Odměnou byly sladkosti a drobné předměty. Pro všechny účastníky byly připraveny špekáčky na opékání a limonády.

Děkujeme všem zúčastněným, kteří se podíleli na přípravě této akce.

Další letošní akce, kterou plánujeme, bude „Třemešenské posvícenské posezení“ 15. října 2016. Opět se na vás těšíme.

Text a Foto.: D. Pochylá

Přijďte strávit příjemný čas se Střemchou

První a nejvýznamnější letošní akcí spolku Střemcha byl tradiční Masopust. Program sestavený ve švejkovském stylu měl úspěch, o čemž svědčí kladné ohlasy návštěvníků i účastníků z opravdu velkého okolí. Nemá smysl akci popisovat, byl tam snad každý. Za doprovodu kapely Klapeto to byl příjemně strávený den, který byl zakončen velmi vydařenou Masopustní zábavou v Domě hasičů. Nezbyvá než všem poděkovat za účast a za pomoc při realizaci, protože je rok od roku náročnější připravit Masopust tak, aby byl „lepší“ než ten minulý.

Na poslední květnový týden jsme připravili hlavně pro děti - Putování časem. Byla to zcela nová akce, takový výlet po okolí, kde na každém z patnácti stanovišť byla nějaká typická ukázka z historie, a děti měly za úkol vše seřadit na časovou osu. Věříme, že to bylo nejen poučné, ale i zajímavé, protože bylo možno za jedno odpoledne vidět opravdové bojové vozidlo, projet se

na lodi nebo najít trilobity. Na konečné vystoupení šermířů ze skupiny Selago už došlo omezeně, protože akci ukončil déšť. I tak opět díky všem, kteří pomohli nebo se zúčastnili. Děti (nejen) se však už teď mohou těšit na Halloween. Termín a vše potřebné najdete na www.stremcha.cz.

J. Petržíková.

Putování časem

září 2016

Základní škola a Mateřská škola
prostor pro vaše děti

Bílá Třemešná

ŠKOLNÍ ZPRAVODAJ

AKTUÁLNÍ INFORMACE
- PLÁNOVANÉ INVESTICE -

OLYMPIÁDY
- SOUTĚŽNÍ ÚSPĚCHY -

SPORT
- VÝSLEDKY ZÁVODŮ -

Kontaktní informace:
Bílá Třemešná 313,
544 72 Bílá Třemešná
IČ: 750 15 366
www.zsbt.cz,
tel.: 499 396 321

Září 2016

Do ZŠ nastoupí 194 žáků v deseti třídách (3. roč. zůstává rozdělen na 2 třídy).

Do ŠD může nastoupit až 73 žáků (3 místa navíc oproti předchozímu školnímu roku, 28 míst navíc oproti stavu před třemi roky). Do MŠ nastoupí opět 65 dětí.

Nově otvíráme školní klub (ŠK) určený zejména pro žáky 2. stupně s kapacitou 24 žáků.

Opravujeme

MŠ – podlahy šaten, nové vstupní dveře;

ZŠ – postupná výměna osvětlení, nové školní tabule, oprava kotlů.

Plánujeme (podrobněji v dalších článcích)

Přístavba MŠ s cílem vybudovat 3. třídu a navýšit kapacitu na 84 dětí.

Přístavba ZŠ s cílem zkvalitnit výuku odborných předmětů.

Povinná školní docházka a závěr školního roku

30. 6. jsme rozdali 184 vysvědčení (z toho 121 na 1. stupni) a povinnou devítiletou školní docházku ukončilo 18 žáků (všichni přijati na navazující studium, z toho 12 žáků na střední školu).

Pedagogický sbor a práci s dětmi nově podpořili v ZŠ i MŠ asistenti pedagogů, s jejichž pomocí počítáme i v nadcházejícím školním roce.

Školní rok 2015/2016 k 30. 06. 2016		
obec	MŠ	ZŠ
Bílá Třemešná	41	90
Dolní Brusnice	13	24
Horní Brusnice *	-	12
Třebihošť *	-	38
Zábřezí-Řečice	-	7
ostatní **	11	13
celkem	65	184

Podíl dětí a žáků z jednotlivých obcí:

* obce mají své MŠ

**mohou být zahrnuti i děti s trvalým pobytem odlišným od skutečného bydliště

Navýšení kapacity mateřské školy - plánovaná investice -

Kapacitu MŠ snížit nebo navýšit?

Stávající kapacita mateřské školy je 65 dětí, budova je však postavena na původní kapacitu 56 dětí (2 třídy). Navýšení kapacity o 9 dětí před 4 roky bylo dočasné řešení, které je dlouhodobě ekonomicky nevýhodné a neefektivní.

S ohledem na stálý zájem o MŠ a na průměrný počet dětí vedených v evidenci obyvatel obcí Bílá Třemešná a Dolní Brusnice (15-20 dětí ročně) byla vybrána varianta dostavby další třídy a navýšení kapacity MŠ na 84 dětí (3 plnohodnotné třídy) před variantou stažení kapacity na původních 56 dětí.

Novela školského zákona

O prozřetelnosti loňského rozhodnutí svědčí i letos v červnu poslaneckou sněmovnou schválená novela školského zákona, která zavádí povinný 1 rok předškolní docházky (od 1. 9. 2017) a v příštích 4 letech postupný nárok na umístění až dvouletých dětí. Tato nová povinnost kladená na bedra obcí

znamená nároky na kapacitu MŠ a vybavení (přizpůsobení dvouletým dětem).

Strategické rozhodnutí

MŠ je odrazovým můstkem pro děti před nástupem na ZŠ. Drtivá většina dětí, které navštěvují naši MŠ, pokračují i na naší ZŠ. Rozhodnutí o navýšení kapacity MŠ je proto důležitým strategickým rozhodnutím, které posílí ekonomickou stabilitu celé příspěvkové organizace obce.

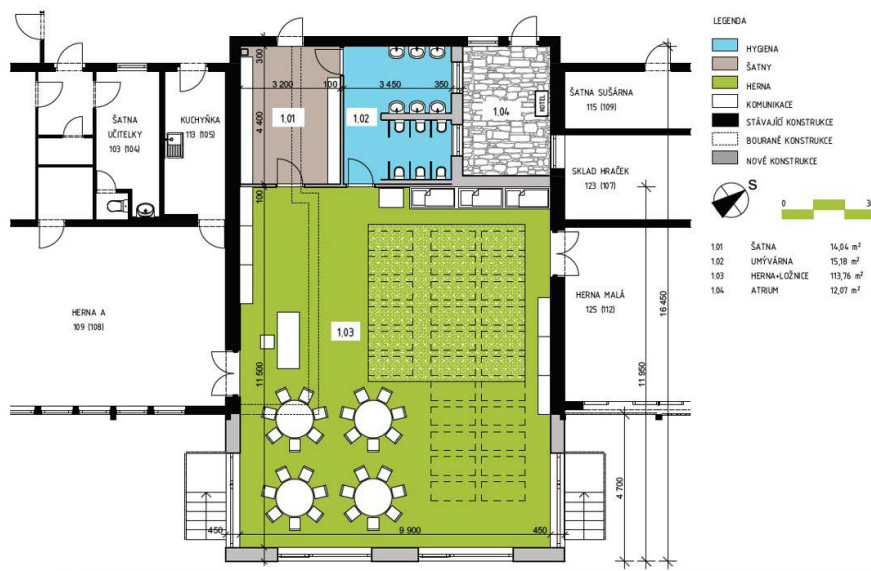
Dítě, které bude moci navštěvovat naši MŠ od raného dětství, se u nás bude vzdělávat min. 13 let (4 roky MŠ, 9 let ZŠ), tj. v budoucnu více než 0,5 mil. Kč do rozpočtu školy za jedno nově vytvořené místo v MŠ navíc.

Přístavba MŠ a dotace

Architektonická studie dostavby MŠ byla vypracována v létě 2015 a zastupitelstvo obce záměr odsouhlasilo v prosinci 2015. Žádost o stavební povolení a o dotaci byla podána v dubnu 2016. Celková

výše projektu přístavby MŠ vč. vybavení a obnovy školní zahrady činí cca 6 mil. Kč (cca 90 % by měla pokrýt dotace).

Nyní čekáme, zda bude či nebude přidělena dotace. Pokud ano, v létě 2017 se začne stavět. Pokud ne, bude třeba najít takové řešení, aby byly do MŠ od 1. 9. 2018 umístěny všechny děti, které na to budou mít nárok. Nezajistit místo pro děti z Bílé Třemešné a Dolní Brusnice v naší MŠ by znamenalo krok zpět a my děláme vše pro to, aby místa byla a tím byla i do budoucna zajištěna existence třemešenské školy.

Přístavba ZŠ ...aneb pokračujeme v práci našich předků - plánovaná investice -

Tabule a křída již nestačí

Doba, kdy si učitel vystačil s obrazy, tabulí a křídou i ve třídě s třiceti žáky, je již dávno pryč. Dnes je kladen důraz na alternativní vyučovací metody, využití velkého množství pomůcek a informačních technologií, práci ve skupinách a obecný rozvoj klíčových kompetencí. Výuka musí být efektivní, smysluplná a musí odpovídat potřebám 21. století. K tomu slouží speciálně vybavené odborné učebny.

Naším úkolem je vytvořit optimál-

ní podmínky pro zajištění moderní výuky. To by nebyl problém, kdybychom měli kde – prostě nám chybí prostory. Budova ZŠ má 10 kmenových tříd a jen 2 odborné učebny (počítače a přírodní vědy), více místa tu není.

Nároky na školy a školská zařízení se za posledních 20 let posunuly do jiné dimenze. Naše ZŠ jako objekt je na tom funkčně hůře než v 80. letech minulého století. Měli jsme v šatně každý svou skříňku, velkou dílnu i síň tradic atd. Vzpomínáte? Přesun I. st ZŠ a školní družiny

z budovy současného zdravotního střediska (tehdy „národka“) do jednoho objektu čp. 313 znamenal v 90. letech sice provozní a bezpečnostní plus (vše pohromadě), ale funkčně základní škola i školní družina ztratila – jak prostory, tak i možnost rozvoje.

Pavilon odborných učeben je potřebnou a nutnou investicí do budoucna, která nejen zkvalitní výuku a zajistí konkurenceschopnost naší školy, ale vyřeší i některé stávající problémy – chybějící bezbariérovost, malé šatny, hygienické

podmínky aj.

Naše plány nejsou žádnou novinkou, již před padesáti lety byla plánována přístavba, tehdy jako křídlo směrem k MŠ. Nyní máme příležitost navázat na práci našich předků.

Od myšlenek k realizaci

Po dvou letech v ředitelském křesle (jaro 2014) dozrály mé myšlenky k udržitelnosti a rozvoji naší školy do podoby, kterou bylo již nutné „zhmotnit“ a představit.

Základem bylo „mít kde stavět“, proto již od dubna 2014 bylo jednáno s vlastníky o možné koupi pozemku vedle školy. Představy moderní školy a x důvodů „proč?“

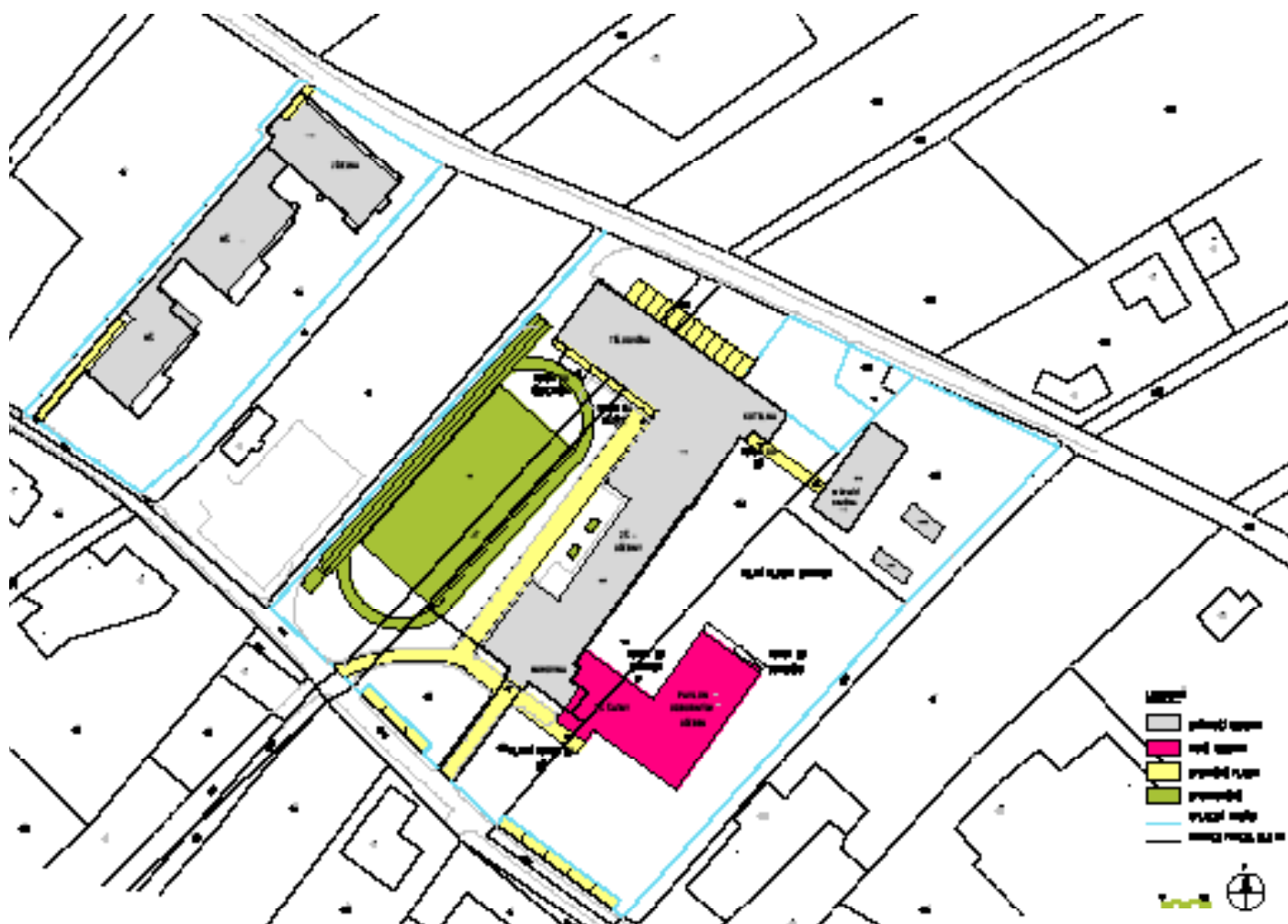
jsem shrnul do Strategie rozvoje školy, ze které vyplynulo zadání pro architekty. V květnu 2015 jsme měli k dispozici první varianty řešení našich požadavků z dílny Ing. arch. Blanky Navrátilové, které byly představeny radě a posléze i zastupitelstvu obce.

Podzim 2015 byl ve znamení posouzení jednotlivých variant, výhod a nevýhod, vyhodnocení možných finančních zdrojů, vzájemných diskuzí a nakonec i rozhodnutí zřizovatele v březnu 2016 – jít do toho. Výše investice (budova vč. vybavení a okolních úprav) se bude pohybovat okolo 70 mil. Kč, na cca 80-90 % by měla přispět

Evropská unie v rámci dotačního programu IROP.

Březnové rozhodnutí zastupitelstva obce bylo velmi důležité pro další rozvoj naší školy, její konkurenceschopnost a ekonomickou stabilitu celé příspěvkové organizace. Rozhodnutí důležité pro vlastní existenci plnohodnotné devítileté základní školy v Bílé Třemešné v budoucnu. Rozhodnutí, za které jménem naší školy moc děkuji...

Dovolte mi, abych vám představil vítěznou variantu Pavilon odborných učeben ZŠ Bílá Třemešná.

Pavilon bude umístěn vpravo od stávající budovy ZŠ (viz červený blok na obrázku) a je navržen jako čtyřpodlažní budova v architektonickém stylu stávající budovy z roku 1932. Mezi stávající a novou budovou bude propojovací vestibul, ve kterém budou šatny a hlavní vchod. Nová budova bude energeticky pasivní, její provozní náklady očekáváme výrazně nižší než u stávající budovy školy.

PLAY - NOW

01 May - 01 Jun

V suterénu budou dílny pro žáky vč. skladu a zázemí pro učitele a další personál. Dílny budou rozděleny na dva sektory – kov a dřevo, čemuž bude odpovídat i vybavení.

[illegible]

2. podlaží – přízemí

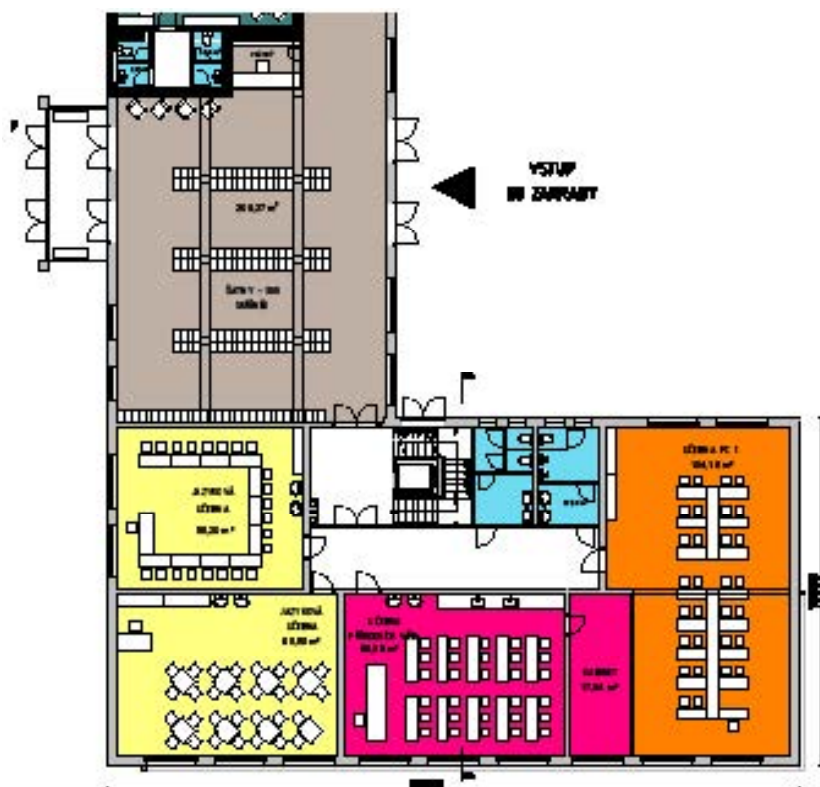
V přízemí bude nový hlavní vchod, na který budou navazovat šatny ve vestibulu, který zároveň propojí podlaží tříd I. stupně ve staré budově s novou budovou a odbornými učebnami pro I. stupeň.

V přízemí budou:

- 2 jazykové učebny pro I. stupeň (pozn. anglický jazyk se povinně učí od 3. třídy, od 1. třídy nabízíme kroužek), výuku cizích jazyků ve třídě dělíme na skupiny, pokud je počet žáků vyšší než 20 (zákon stanovuje 24)

- učebna přírodních věd,
- učebna PC (povinná výuka předmětu Informatika od 4. třídy, elektronické testování).

Výška stolů a židlí bude odpovídat dané věkové skupině.

UČEBNA PC

UČEBNA PC

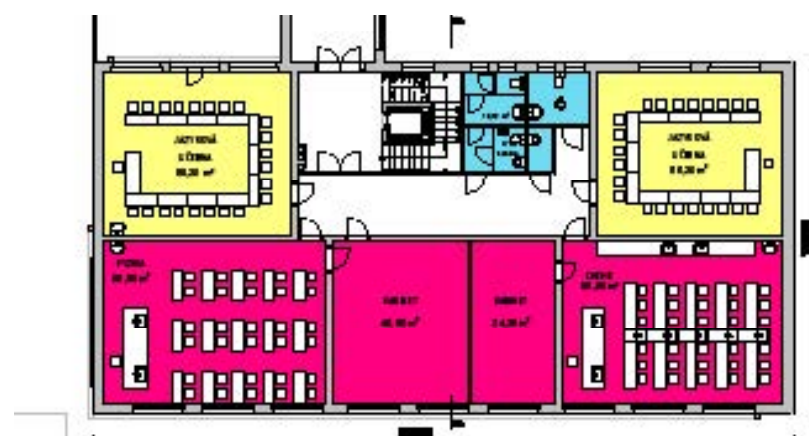
PŘÍRODNÍ VĚDY

3. podlaží – 1. Patro

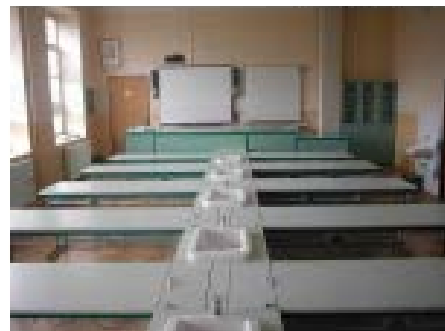
1. patro nové budovy bude navazovat na podlaží kmenových tříd II. stupně ve staré budově.

Budou zde:

- 2 jazykové učebny (výuka ve skupinách, kromě angličtiny i němčina a ruština, plně digitalizovaná, možnost nahrávání a poslechu),
- učebna fyziky vč. kabinetu,
- učebna chemie vč. kabinetu.

JAZYKOVÉ UČEBNY

CHEMIE

FYZIKA

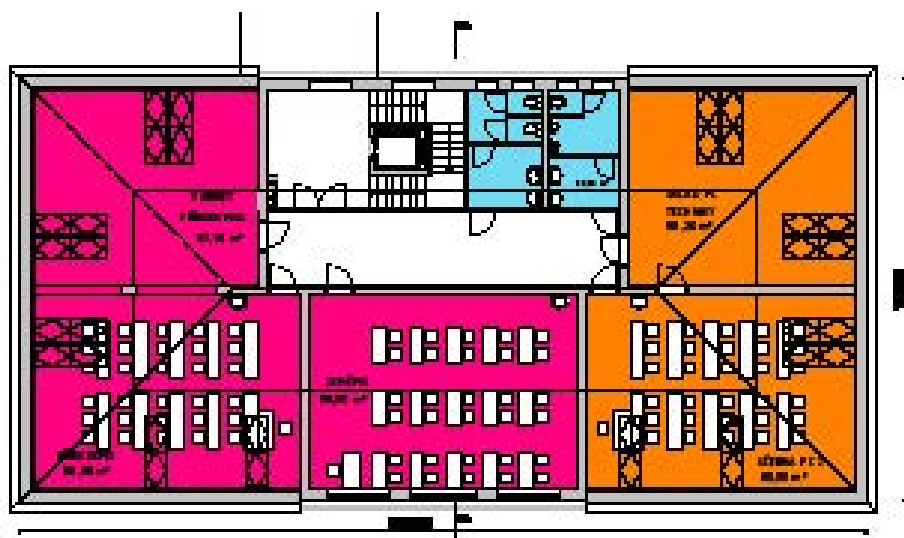
4. podlaží – 2. patro

V podkroví budou:

- učebna přírodopisu vč. kabinetu,
- učebna zeměpisu,
- učebna PC (kromě výuky Informatiky a elektronického testování, zde probíhá výuka předmětu Psaní všemi deseti a dle potřeby výuka i dalších předmětů)

Konečná podoba budovy a učeben ještě může doznat změn v závislosti na podmínkách dotačního projektu. Např. v podkroví místo učebny PC by mohl být tzv. cvičný byt (kuchyňka se sporáky).

Emil Kudrnovský, ředitel

učebna PC

učebna přírodopisu

učebna zeměpisu

Natáčení dokumentu ČT

v 6. třídě

Kdokoli se ráno 31. května mihl okolo vchodu do školní budovy, mohl si připadat jako na natáčení filmu. Ano, něco se tu skutečně točilo. To si své první záběry z naší školy točila paní režisérka Theodora Remundová, dcera známé české herečky Ivy Janžurové, která si coby již známá česká dokumentaristka vybrala žákyni Bětku Teperovou ze šesté třídy, vítězku Zlatého oříšku, jako hlavní hrdinku svého nově připraveného dokumentu o dvánáctiletých dětech a jejich nevšedním životě.

Zdále se však nejednalo jen o ni. Do děje výrazně vstoupili všichni naši šestáci. Točilo se celé dopoledne ve třídě a zabíral se běžný všední školní život – přestávky, hodiny, ale hlavně náš debatní kroužek, který se tentokrát nesl v duchu vztahu dětí ke zdánlivě velmi vzdáleným tématům jako život v důchodu, vztah k penzistům i smrti jako takové. Přestože téma na nás všech včetně mě byla znát, všichni jsme to zvládli se ctí a nenechali se kamerami a mikrofony zmást. A výsledek? Na ten si budeme muset ještě chvíli počkat, avšak světová premiéra je přislíbena právě do naší školy...

J. Lux

Jarní dějepisné dění

Již se stalo dobrou tradicí, že jarní měsíce na naší škole vyloženě přejí dějepis. Nejinak tomu bylo i letos. Soutěže střídaly exkurze a žáci se rozhodně nenudili.

Nejdříve v březnu zabojoval žák devátého ročníku Ondra Petržík v krajském kole dějepisné olympiády v Hradci Králové věnované tentokrát osudům Lucemburků u nás ve spojení se sedmistým výročí narození Karla IV. Obhajoval tu loňské senzační třetí místo. Přestože na okrese skončil stříbrný, konkurence v kraji tentokrát byla výrazně silnější. I tak je ale jedenácté místo výborným umístěním a Ondra se rozloučil se svou dějepisnou reprezentací školy velmi dobře. Doufejme, že již velmi brzy bude mít své úspěšné nástupce.

Těsně před velikonočními prázdninami pak zavítali osmáci do nedávno opraveného Hospitalu Kuks. Prohlédli si všechny prostory včetně hrobky a využili období před zahájením turistické sezóny k tomu, že se mohli v areálu pohybovat úplně sami bez davů a vychutnat si tak působivou atmosféru nejen Braunových soch ctností a neřestí. Prvním vrcholem letošních exkurzí byla na konci května návštěva výstavy českých korunovačních klenotů na Pražském hradě. Šestáci a půlka sedmáků si vystáli dvouhodinovou frontu, aby mohli na několik okamžiků spatřit originály Svatováclavské koruny, žezla i jablka. Přesto se jednalo o mimořádný zážitek pro všechny a čekání

se vyplatilo. Exkurze byla následně zpestřena i návštěvou tří doprovodných výstav k výročí narození Karla IV. a procházkou centrem hlavního města.

Deváťáci pak v červnu zavítali do Památníku Terezín. Dlouhá a krkolomná cesta vlakem v poměrně velkém vedru byla vykoupena zážitky během návštěvy Malé pevnosti, barokních kasemat, Muzea ghetta a vězení nechvalně proslulého největšího českého koncentrač-

ního sběrného tábora. Podmínky, v nichž tu za války museli židé žít, i mizivé počty přeživších, kteří se vyhnuli deportacím do vyhlazovacích táborů na východ, snad zaskočily úplně všechny. O to víc bylo nepochopitelné, že si právě Terezín zvolili nacisté za Potěmkinovu vesnici v době, kdy měla do jejich koncentračních táborů přijet inspekce Mezinárodního červeného kříže. Zcela hrané zkažky o tom, jak se tu měli všichni dobře, snad nikdo nemohl brát vážně. V dětech zanechala tato exkurze opět silný dojem.

Tak i letos jsme se na jaře rozhodně nenudili. Zbývá konstatovat, že děti se chovaly všude příkladně a mnohdy byly průvodci za svou kázeň, ale hlavně i zájem o látku pochváleni, což se bohužel v dnešní době již moc tak často nevidí. I proto se do budoucna s dějepisem nudit nebudeme a už teď chystám program na rok příští.

J. Lux

Odznak Všestrannosti Olympijských Vítězů (OVOV)

Na okresní kolo do Trutnova na ZŠ Mládežnickou se vydalo sportovat a bojovat o cenné kovy celkem 13 dětí z naší školy. Jejich úkolem bylo podat co nejlepší výkony v halovém pětiboji: přeskoky přes švihadlo na 2 minuty, trojskok, snožmo, hod

dvoukilovým medicinbalem, kliky na 2 minuty a driblink s míčem kolem met na 2 minuty. Zlatou medaili a tím pádem i postup do krajského kola této soutěže získal Aleš Syrový (ktg. 2001), Honzik Zivř (ktg. 2003), Ondra Tepera a Sašík Chromý – stříbrná medaile (oba ktg. 2006). Na krajském finále v Hradci Králové si kluci vytvořili osobní rekordy hned v několika disciplínách, ale bohužel na postup do republikového finále to nestačilo.

J. Kňourková

Obhájili jsme 1. místo v Sazka Olympijském víceboji

Celoroční úsilí ve sportovní soutěži SOV se vyplatilo a naše škola opět vítězí! Plnění sportovních disciplín, kreslení obrázků, focení zdravé hodiny a počítání kalorií, natáčení basketbalového videa a hlavně spousta energie, skvělých nápadů a srandovních chvil – takový byl letošní víceboj a to vše jsme zažívali nejen v rámci hodin tělesné výchovy. Byl to krásný rok! Pro odměnu jsme jeli do pražské Fan zone, kde probíhalo slavnostní předávání cen. Šek na 50 000 Kč v podobě poukázek do Intersportu

přebírali z řad žactva Hanča Ševčíková a Jára Kubů.

J. Kňourková

Prvňáčci zvítězili v celorepublikovém projektu

V lednu 2016 vyhlásila společnost dm již pátý ročník preventivního programu „Veselé zoubky,“ soutěž o nejlepší projekt na téma „Prevence zubního kazu“.

Soutěže se mohlo zúčastnit maximálně 45 000 prvňáčků z celé republiky. Třídy, které byly přihlášeny do programu, mohly zapojit svou fantazii a vypracovat projekt na vyhlášené téma. V pojetí projektu jsme nebyli nikterak limitováni, záleželo zcela na nás, jak vý-

sledné dílo znázorní problematiku prevence zubního kazu u školních dětí. Hodnotit se měla originalita, náročnost provedení, míra zapojení dětí a dodržení tématu.

My jsme projekt pojali jako spolupráci třídy, družiny a rodiny. Ve škole jsme vytvořili Černého Petra, který posloužil jako základ pro mnoho činností v hodinách, vyrobili jsme zoubkové domino, pexeso s příklady, myšlenkovou mapu, tvořili jsme rýmy, vymýšle-

Úspěchy v literárních soutěžích

V rámci hodin literatury, ale i díky domácí přípravě, sedmáci psali několik básniček a vypravování, z nichž ty nejlepší byly vybrány do literárních soutěží. V celorepublikové soutěži Zlatá tužka 2016 získal Lukáš Malý 2. místo za svou básničku Sněhuláci. V další literární výtvarné soutěži Úpice bratří Čapků exceloval Jenda Horák a za svou Vodnickou pohádku byl oceněn také 2. místem. Nejlepší příspěvky z této soutěže byly sebrány do Sborníku vybraných prací, kde je nejen Jendova pohádka, ale i obrázky našich žáků.

J. Kňourková

Sněhuláci

Sněhuláci, ti se mají,
nekašlou a nekýchají.
Jsou to kluci otužilí,
a proto jen venku žijí.

Tři bílé koule na sobě,
uhlíky, knoflíky v zásobě.
Místo helmy pěkný hrnec,
pyšní se jak v lese srnec.

Místo nosu mrkvičku
a do ruky větvičku.
Kolem krku šálku,
na obranu baseballovou pátku.

Lidé občas rádi boří,
to, pro co dětské srdce hoří.
Nikdo se neptá nikoho,
zda má sněhulák duši,
Ta moje však něco tuší...

Zlatý oříšek a natáčení

ly pohádky o zoubkové víle, točili reklamy a výchovnou lekci Zoubkové víly, vyráběli zoubky z moduritu, maketu čelisti. V družině děti s paní vychovatelkou zdobily perníčky ve tvaru zoubků (jeden zdravý a jeden nemocný), na balónky, které postupně nafukovaly, lepily samolepky jako zoubky a poslední část si zpestřily dortem ve tvaru pusy s kartáčkem. Dort byl doplněn žvýkačkami, neboť děti už dobře vědí, že je dobré po jídle, když nemohou vyčistit zoubky, žvýkat dvacet minut žvýkačku.

Úžasné se do projektu zapojili i rodiče, kteří se svými dětmi vytvářeli výrobky a pod jejich rukama společnými silami vznikali skřítki Kazíci, Zoubkové víly i sa-

motné zoubky. Vše jsme zdokumentovali, zabalili, poslali a čekali na výsledky.

3. května přišla skvělá zpráva. Náš projekt zvítězil! Nadchl nejen laickou, ale i odbornou porotu.

Odměnou celé první třídy byl zájezd do Divadla Spejbla a Hurvínka.

M. Senetová

Zlatý oříšek a natáčení dokumentu s paní Theodorou Remundovou

Žákyně naší školy Bětko Teperová a Eliška Cermanová zvítězily v celorepublikové talentové soutěži Zlatý oříšek a zařadily se tak mezi nejúspěšnější děti v České republice. Postup do republikového finále Zlatého oříšku pro ně přinesl mnoho nových zkušeností a zážitků.

Eliška s Bětkou před kamerami Nadace Zlatého oříšku vyprávěly o sobě a svých zálibách, úspěších a aktivitách, dále natočily medailonek pro televizní stanici ČT1, užily si i natáčení finálového večera s vyhlášením vítězů. V Praze pak na tiskové konferenci odpovídaly na dotazy novinářů a v březnu si na Kavčích horách vyzkoušely, jak se točí pro PLANETU YÓ.

Největší zkušeností a zároveň i poctou bylo pětidenní natáčení dokumentu s paní režisérkou Theodorou Remundovou (dcerou Ivy Janžurové), která si pro svůj dokument o životě dvanáctiletých dětí, které jsou něčím zajímavé, výjimečné, vybrala právě Bětku. Tento dokument bude součástí podobných portrétů dětí napříč

celou Evropou, kdy Českou republiku bude reprezentovat právě příběh naší Bětky. Dokument se točil u nás ve škole, v místě bydliště hlavní hrdinky a v Domově důchodců ve Dvoře Králové nad Labem.

Poslední natáčecí den se uskutečnil v Domově důchodců ve Dvoře Králové nad Labem. Děvčata společně s několika seniory nacvičila pohádku o Červené Karkulce. Tento den byl plný emocí. Obyvatelé Domova důchodců vzpomínali na doby, kdy sami ještě poslouchali či poslze vyprávěli pohádky, jaké bylo jejich mládí i jak je tento den potěšil. Došlo i na slzičky na obou stranách. Pohádku zpestřilo několik písniček, které si společně zapívali všichni přítomní.

Děkujeme Bětce i Elišce, neboť rozdávat radost a pomáhat ostatním „jen“ tím, co umí, není dnes úplně samozřejmé. Ale jak říká Eliška, že „úsměv na tváři jiných dokáže rozzářit ten Váš“, potěší i je samé. Díky, holky.

D. Rejlová

Projekt Pestrá strava

V rámci projektu Pestrá strava - „Strava bez zbytečné chemie“ se žáci čtvrté třídy pod vedením výživové poradkyně Ing. Ivy Víravové z Hradce Králové vžili do rolí kuchařů a kuchařek a pustili se do přípravy chutných zdravých svačinek.

Do skupin dostali recepty, našli si potřebné suroviny na velkém stole, chopili se velmi zručně náradí a pustili se do práce. Pečlivě četli recepty, práce je bavila, krásně spolupracovali. Vyráběli si svačiny z různých druhů pečiva a vlastnoručně namíchaných pomazánek několika druhů a barev. Malé kousky připravili na ochutnávání pro kamarády a velkou svačinu přichystali jako modelku pro focení. Jedna svačina byl také těstovinový salát.

I s úklidem si poradili úplně skvě-

le. Někteří říkali, že pozorují doma maminky, jak to dělají. Pak ve skupinách ztvárnili i reklamu a popis celé svačiny a mohlo se jít ochutnávat a hodovat. To byla také jedna z těch veselých částí. Rybičková pomazánka málem ani nestihla focení, červená z řepy byla vynikající a zelená z avokáda se také těšila pochvalám. Čočkovka překvapila svou vynikající chutí téměř každého. A těstovinový salát nádherně nachystaný a nazdobený v miskách čekal jen malou chvilku v podobě pyramidy, než ji celou děti rozebraly a snědly.

Na závěr děti dostaly certifikáty a magnetky, se kterými se společně vyfotily před jídelnou.

D. Rejlová

Projekt Ovoce a zelenina do škol

Od září letošního roku se školy v České republice zapojují již šestým rokem do projektu Ovoce a zelenina do škol. Základním cílem celého projektu je přispět k trvalému zvýšení spotřeby ovoce a zeleniny, vytvořit správné stravovací návyky ve výživě dětí a tím zároveň bojovat proti dětské obezitě.

Tentokrát přišla na řadu ochutnávka známého i neznámého druhu ovoce a zeleniny. O každém druhu ovoce či zeleniny jsme si popovídali,

ukázali jsme si, jak a kde roste, jak se loupe či krájí, nakonec jsme jej ochutnali.

Učitelky 1. stupně ZŠ

Dětská scéna

Školní kolo soutěže v recitaci Dětská scéna proběhlo v únoru letošního roku. Do okresního kola postoupila Kristýna Žižková ze 4. třídy, Štěpánka Horáková z 5. třídy, Bětko Teperová ze 6. třídy a Eliška Cermanová z 9. třídy.

Okresní kolo se konalo 14. a 15. března se v divadélku Trdýlko v ZUŠ Trutnov. Štěpánka Horáková byla bohužel nemocná, takže se soutěže nemohla zúčastnit, ale ostatní tři děvčata si vedla naprosto skvěle!

I když byly všechny kategorie nabitě a čítaly okolo 25 soutěžících, tak všechny naše holky zazářily a výkon každé z nich byl oceněn postupem do krajského kola.

Krajské kolo Dětské scény proběhlo v týdnu od 25. do 29. dubna v ZUŠ Na Střezině v Hradci Králové. Kristýnka, která je slibnou recitátorskou nadějí pro následující roky, získala pomyslné třetí místo, od poroty obdržela „Poděkování“, stejně jako Eliška Cermanová, pro niž byla účast v krajském kole za naši školu napoposlední, neboť je žákyní 9. třídy.

Nejúspěšnější účastnicí se stala Bětko, která za svůj výkon obdržela pomyslné druhé místo, tudíž „Čestné uznání“. Letos jí o fous unikl postup do republiky, ale vzhledem k tomu, že patřila v této kategorii mezi nejmladší, i ona má velmi slibnou možnost v příštím roce vybojovat postup do republiky.

Závěrem patří poděkování všem děvčatům, ale letos speciálně Elišce za všechny roky, kdy nás v recitaci tak úspěšně reprezentovala.

M. Senetová a D. Rejlová

Matematický klokan

Matematický klokan je soutěž určená pro žáky 2. – 9. tříd základních škol a studenty středních škol. Každý soutěžící řeší 24 testových úloh, za které může získat maximálně 120 bodů. Skvělého výsledku dosáhl Pepa Zivr ze čtvrté třídy, který získal plný počet bodů a zařadil se tak mezi nejlepší řešitele v rámci České republiky! Výborně si vedl i Kuba Havlíček ze stejné třídy, který získal 110 bodů.

D. Rejlová

Přátelské utkání v kopané: Bílá Třemešná - Mostek - Pecka

22. června proběhlo přátelské utkání týmů Bílá Třemešná 1, 2, Mostek a Pecka. Nasazení všech hráčů bylo úžasné, atmosféra přátelská, hra skvělá.

Naši kluci hráli s nasazením, vzájemně se povzbuzovali, snažili se soupeře přehrát v útoku i pomoci brankáři v obraně. Velký dík patří i našim roztleskávačkám, které díky vynikajícímu fandění na konci turnaje sotva mluvily. Z turnaje jsme přivezli skvělé 1. a 4. místo! Díky, kluci a holky.

D. Rejlová

Taneční soutěže

V letošním školním roce se žáci naší školy zúčastnili dvou velkých tanečních soutěží – Dvorské Jedničky a Česko se hýbe.

Dvorská Jednička je celostátní nepostupová taneční soutěž jednotlivců, kolektivů a dvojic. Soutěží se v několika věkových kategoriích a formách tance. Výkony tanečních kolektivů a jednotlivců hodnotí vždy vícečlenná odborná porota.

Místem konání se stalo a doposud zůstává kulturní zařízení Hančův dům. Letošní již 12. ročník se uskutečnil ve dnech 9. a 10. dubna. Naše škola měla zastoupení ve dvou kategoriích. Tím prvním byla dvanáctičlenná formace ve II. věkové kategorii „art dance“ s názvem Světlo ve tmě. Toto vystoupení získalo od porotců 7x místo první, dvakrát druhé, a tím pádem obsadila děvčata skvělé první místo.

V kategorii dua nás reprezentovala Bětka s Eliškou, které svým vystoupením - Vymanění se z kruhu - získaly ve velké konkurenci 3. místo. Poděkování patří nejenom děvčatům za nácviky i super vystoupení, ale též paní vychovatelce Lence za krásné nalíčení a „trenérce“ Barče za nácvik a choreografii. Další dvě choreografie se bohužel soutěže nezúčastnily, neboť i na naší škole řádila chřipka a vyřadila tak naše dvě další družstva ze soutěže.

Další soutěží bylo postupové kolo Varnsdorf v rámci soutěže Česko se hýbe. V neděli 22. května se naše tři taneční týmy vypravily do sportovní haly ve Varnsdorfu po-

rovnat síly s ostatními přihlášenými týmy. Postupové kolo proběhlo v příjemné atmosféře, ač nervozita byla cítit z každého soutěžícího. Naši tanečníci zabojovali a ze soutěže přivezli dvakrát zlato, jednou stříbro! Všechny tři naše týmy tak postoupily do republikového finále v Praze.

V hale Arena Sparta Praha se 3. června v celorepublikovém finále utkalo takřka 2 000 závodníků. Jsme velice rádi, že všechny tři naše skladby byly u toho a pokusily se v konkurenci 150 týmů vybojovat to nejlepší umístění. A nejen že jsme byli u toho, my jsme vám ty medaile přivezli:

Zebřičky 6. místo, Bacily 3. místo a Světlo ve tmě 2. místo.

Všechny naše děti musíme pochválit nejen za maximální nasazení v soutěži, skvělé předvedení tanců, ale i za perfektní chování a pomoc jeden druhému. Byl to opravdu náročný den, někteří vstávali už v 5:30, domů přijeli takřka ve 23 hodin, ale všichni to dali, všichni to zvládli, no a ty nejmladší si maminky odnesly z autobusu přímo do postele.

Ze soutěže jsme kromě krásných zážitků přivezli poháry, diplomy a poukázky na sportovní vybavení v hodnotě 6 500 Kč.

Všem dětem moc a moc gratulujeme a držíme pěsti do dalších soutěží.

D. Rejlová a M. Senetová

Obrázky děláme radost sobě i ostatním

I ve 2. pololetí školního roku 2015/16 jsme vytvořili spoustu pěkných obrázků. Vyzdobili jsme s nimi školní chodby i třídy, několikrát jsme vystavovali v Domově důchodců ve Dvoře Králové, kde jsme oživilí prostředí zdejší jídelny, vyzdobili jsme tu také sál na karneval, pro který jsme také vyráběli škrabošky. Obrázky a výrobky jsme vystavovali i v Dolní Brusnici. A samozřejmě jsme obesílali různé soutěže. DDM Jednička pořádá dvě: Sněhulák stokrát jinak (kategorie 1. – 3. třída, malba, kresba: **Jakub Závodný, Sára Hilburgerová** – 1. místo, **Adéla Herbrychová** – 2. místo, jiné techniky: **Tereza Janečková** – 1. místo, **Robin Příbyl** – 2. místo, **Miroslav Puš** – 3. místo, kategorie 5. – 8. třída, malba, kresba: **Vojtěch Žižka** – 3. místo) a O nejhezčí poštovní známku (kategorie 3. – 5. třída: **Josef Zivr** – 1. místo, kategorie 6. – 7. třída: **Nicol Dobrá, Jan Horák** – 1. místo). Zúčastnili jsme se XII. ročníku celostátní soutěže Zvíře není věc (**David Marek** – 2. místo, vystavené práce: **Lukáš Poprach, Pavla Endrlová, Nikola**

Kulhánková, Martina Vanclová), Soutěže Úpice bratří Čapků, kde byla letos inspirací Vodnická pohádka Karla Čapka (**Sabina Mrázková, Hana Ševčíková, Eliška Žižková** – 3. místo, **Nicol Dobrá** – čestné uznání). Žákovský parlament ZŠBT ve spolupráci s Podzvičinskem a za finanční podpory Královéhradeckého kraje uspořádal 2. ročník soutěže Podzvičinsko očima dětí (1. kategorie: **Adéla Holzknechtová** – čestné uznání, 2. kategorie: **Adéla Rozinková** – 2. – 3. místo, 3. kategorie: **David Marek** – 1. místo, **Josef Zivr** – 2. místo, **Jiří Příbyl** – 3. místo, **Milan Brisslinger, Nela Fofová** – čestné uznání, 4. kategorie: **Jan Zivr** – 2. místo, **Nicole Dobrá** – 3. místo, **Adéla Kavanová, Jan Dvořák, Jiří Novák** – čestné uznání). Ze soutěžních prací byl sestaven kalendář, kromě výstavy na Zvičíně při otvírání turistické sezony se chystají ještě výstavy v Hořicích a ve Dvoře Králové n. L. Práce nás baví, máme úspěch, uděláme radost i jiným, co víc si přát.

K. Poživilová

Škola naruby

Do projektu na podporu dětského čtenářství „Škola naruby aneb ani den bez čtení“ se první třída zapojila poté, kdy byli prvňáčci králem Abecedníkem I. pasováni na čtenáře. Cílem je naplnit motto projektu Celé Česko čte dětem „Čtěme dětem 20 minut denně“. Malí posluchači si tak v průběhu školního roku zapisují tituly knih, které jim jsou předčítány rodiči nebo paní učitelkou, či paní vychovatelkou. Děti též hodnotí čtenářské výkony maminek, tatínek, sourozenců či paní učitelek a podle svého uvážení je známkují. Převážná část výkonů byla ohodnocena jedničkou.

Často i několikrát podtrženou. Většina rodičů se do projektu aktivně zapojila, ve škole předčítala paní učitelka, v družině paní vychovatelka, a tak některé deníčky čítaly až 120 zápisů a většina byla doplněna ilustrací k dané knížce.

15. června jsme se pak sešli ke společnému vyhodnocení v Městské knihovně Slavoj ve Dvoře Králové, kde byly všechny děti, které deníček odevzdaly, odměněny knihami Kláry Smolíkové: Knihožrouti.

Těšíme se, že v podobném projektu budeme pokračovat sami i v příštím školním roce. Má totiž smysl!

M. Senetová

Spolupráce s Domovem důchodců ve Dvoře Králové bude pokračovat

Celý letošní školní rok probíhala spolupráce s Domovem důchodců ve Dvoře Králové n. L. Výstavami obrázků, vystoupeními, přednáškami, řemeslnými dílnami jsme se snažili udělat seniorům radost a obohatit se navzájem.

Nejatraktivnější akcí bylo jistě natáčení dokumentu paní Teodorou Remundovou, ale ještě jedno příjemné odpoledne na konci roku jsme se seniory strávili. Poseděli jsme a popovídali jsme si s nimi při kresbě jejich portrétů. Skupina žáků, kteří měli zájem (Pavla Endrlová, Aneta Chmelíková, Eliška Cermanová a Sabina Mrázková, Jára Kubů a Jirka Příbyl) vzali čtvrtky, desky, tužky a vyrazili jsme. Jedna babička a dva dědečkové nám ochotně seděli modelem. Žáci soustředěně kreslili portréty a snažili se vystihnout podobu lidí, do jejichž tváří je vepsán celý jejich život...A dařilo se jim, zvládli portréty dobře proporcčně, vystihli i podobu. Moc jsem jim do práce nezasahovala, kreslila jsem s nimi.

Obrázky seniorům udělaly radost, všichni jsme strávili pěkné odpoledne.

Na letošní spolupráci s Domovem důchodců navážeme i příští školní rok.

K. Poživilová

Obrázky našich žáků

Vojtěch Žižka, 5. třída

Adéla Herbrychová, 1. třída

Robin Příbyl, 3. třída

Nikola Dobrá, 7. třída

Jan Horák, 7. třída

Jan Zivř, 7. třída

Ondřej Petržík, 9. třída

Pavla Endrlová, 8. třída

David Marek, 7. třída

Jiří Novák, 8. třída

David Marek, 6. třída

Nikola Kulhánková, 8. třída

AKADEMIE ŠKOLY Tentokrát s podtitulem „Kouzelná dobrodružství se sluchátkem.“

Jak už název napovídá, měli jsme co do činění se sluchátkem, které plní přání, a tím pádem i Machem a Šebestovou. Tedy Machy a Šebestovými. Texty na akademii, která proběhla ve třech vystoupeních 19. května, jsme začali připravovat už od prosince s dětmi z dramatického kroužku. Postupně se k nám díky svému nadšení přidala převážná část sedmáků, a to vlastně vysvětluje i to, proč v představeních vystupovalo při jednotlivých obrazech více Machů a Šebestových. S nimi jsme se postupně ocitali v parku, ve třídě, u Kropáčků v bytě, na výletě u rybníka, na pirátské lodi atd. S sebou měli vždy všudypřítomné sluchátko, které plnilo přání a často i varovalo před nebezpečím.

Texty byly doplněny o taneční vystoupení, o která se postaraly neje-

nom děti z tanečního kroužku, ale i jednotlivé třídy, i o skladbu s trampolínou. Večerní představe-

ní pak bylo doplněno o pásmo dětí z MŠ.

Letošní akademie byla zajímavá nejenom kostýmy, jednotlivými vystoupeními, kulisami, ale i nejvyšším procentem zapojení žáků za poslední roky.

Poděkování patří všem, kteří se na akademii podíleli, dětem, rodičům i všem divákům, kteří naplnili Hankův dům.

M. Senetová a D. Rejlová

Podzvičinsko očima dětí

Předpokládám, že si kladete otázku, co znamenají sirky na některých obrázcích. Vysvětlím tedy, jak pracuje porota při hodnocení obrázků zaslaných do soutěže. Každý z pěti porotců si z předložených obrázků dané kategorie vybere dva, které ho osloví, zaujmou. To znamená, že se do „finále“ dostane 10 obrázků a potom rozhodují právě sirky, kterých má každý porotce pět a pokládá je na vybrané obrázky, počet sirek se řídí přesvědčením porotce, že právě toto dílo je nejlepší.

K. Poživilová

Zajímavosti z historie naší školy (4. část)

Rok 1953 přináší podstatnou změnu, co se zdejšího školství týče. Po odchodu ředitele Rýdla do důchodu se ruší měšťanská a obecná škola, obě instituce se spojují do jedné, základní školy. Ještě dlouho poté se však stále učí v obou budovách přesně dle stupně školy. Prvním ředitelem jednotné školy se stává J. Skalský.

Bohužel se stávají i velmi tragické příběhy. V roce 1954 o prázdninách žák Sedláčka přejel traktor. V roce 1958 žák 7. třídy Machek

náhle uprostřed polední přestávky umírá u pošty na srdeční slabost. Někdy však mají tyto události šťastný konec. U zamrzlého rybníku nad viaduktem si hrály děti, žákyně páté třídy Dědicová zkoušela pevnost ledu a spadla do rybníka. Zachránila ji žákyně 8. ročníku Jana Syrovátková, která skočila do ledové vody. Pionýrský oddíl i ředitel ji ocenili. Zraněním se nevyhnuli ani nejvyšší. V roce 1958 se stal ředitelem Květoslav Sybr. Ten se v roce 1965 brigádnicky podílel

na přístavbě školy. Během brigády se zranil a byl půl roku v rekonvalescenci.

Počet žáků školy se v letech 1953 až 1973 drží okolo dvou set. V roce 1967 je to pěkných 251 žáků. V roce 1971 se novým ředitelem stává Luboš Líbal a staví se tělocvična za milion a půl tehdejších korun.

Z pamětních knih škol v Bílé Třemešné uložených v Okresním archivu v Trutnově vybral Jiří Lux

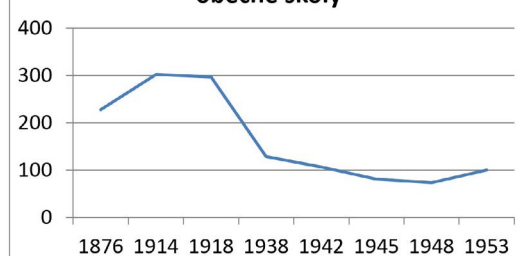
Příloha A

Příloha B

Přehled ředitelů škol 1953 – 1971

Jméno ředitele	Typ školy	Funkční období
Skalský J.	základní	1953 - 1958
Sybr Květoslav	základní	1958 - 1971
Líbal Luboš	základní	1971 -

Graf vývoje počtu žáků farní / obecné školy

- Historie -

Jak třemešenští občané prožívali 2. světovou válku

Část třetí - Osvobození

Po návratu z Rakouska jsem navštívil doktora Kubu a ten mi napsal neschopenku – prý do konce války. Já jsem tomu moc nevěřil, počítal jsem s osvobozením tak na podzim. Jenže vývoj situace mu dal za pravdu.

Když jsem byl doma, začal jsem jezdit do Hradce léčit si svrab, který mi působil nepříjemné svědění. Také jsem chodíval do vsi popovídat si s kamarády a v neděli jsem se několikrát stavil ve sboru, kde mne oslovil Mirek Šolců, abych se zapojil do ilegálního hnutí studentů, jež bylo řízeno ze Dvora Králové.

V druhé polovině dubna už bylo jasné, že šestileté nesmyslné vraždění končí. Sověti obsadili Dolní Rakousy, do Horních pronikla americká vojska. Na severu se chystali Sověti obsadit Berlín. Na Západě spojenci rychle postupovali Francií a mířili k německým hranicím. Zdálo se, že se Němci se zbytky armády opevní v Alpách, ale oni chtěli využít naše opevnění. Silný armádní útvar v síle armádního sboru se uchýlil (včetně letectva) do severovýchodních a středních Čech. Jeho velitel, armádní generál Schörner, měl sídlo na Velichovkách.

Rusové postupovali Moravou, Plzeň byla obsazena Američany. Obě mocnosti se dohodly (prý aby nedošlo ke střetu), že Američané nesmějí překročit demarkační čáru, která vedla v blízkosti Rokycan.

Ve Třemešné vznikl také ilegální Národní výbor, který se většinou scházel u školníka měšťanské školy Ludvíka Hubeného, ač tam byl ubytován policejní oddíl německého četnictva. Předsedal sklář Zahradník, dalšími členy byli Pavel Hubený, Václav Rydl, bývalí vězni

Vlasta Fejk, Bedřich Voňka a další. Poštovník Josífko, jenž byl též členem, pověřil mého tatínka, který byl listonošem, aby držel službu u telefonu na poště.

V dubnu byli ve Třemešné usídleni též bývalí ruští zajatci. Byla to skupina asi třiceti Ázerbájdžánců, kteří budovali dřevěné zátaras a jiné práce na komunikacích. Ráno, než šli do práce, se na louce za viaduktem, kde přespávali, společně modlili k Alláhu, obráceni čelem k východu. Byli to totiž mohamedáni. Zátaras se zřizovaly na všech příjezdových komunikacích do obce, vždy dvojité. U nás jeden zátaras z kulatiny byl pod železničním mostem, druhý „na prvním kopci“ v Mezihoří. Sám viadukt byl zaminován.

Zátaras u Viaduktu (foto archiv OÚ Bílá Třemešná)

Koncem dubna se rozhořela bitva o Berlín. Němci se zoufale bránili, bojovalo se o každou ulici a do bojů byly povolány i nedospělé děti. 30. dubna vyšly noviny v černém orámování, že Vůdce padl. O tom, že spáchal sebevraždu i se svou milenkou Evou Braunovou, se kterou se dal na poslední chvíli oddat, se pomlčelo.

3. května začalo na Semilsku povstání. Také u nás se zvýšila aktivita odbojářů. Silná partyzánská skupina se utvořila na Hořicku. Jel jsem 3. května k lékaři a vlak měl zpoždění, neboť na trati mezi Dvorem a Třemešnou za Lipnicí v lese byly rozmontovány kolejnice.

V sobotu 5. května o půl jedné se ozval Český rozhlas volající o pomoc. Poté následovaly sokolské pochody a opětné volání o naléhavou pomoc. V Praze se totiž od rána shromažďovali lidé a odstraňovali německé nápisy a provolávali slávu Československu.

Na to odešel tatínek na poštu, aby byl u telefonu, jak bylo dohodnuto. Pln nedočkavosti jsem též běžel do vsi, abych zjistil, jaká je situace. Cestou jsem potkal otce a on mi

řekl, že zatím ho na poště nepotřebují a abych se do ničeho nemíchal. Ježto ve škole už byli němečtí četníci odzbrojeni, spěchal jsem k nádraží, ale i tam už byli četníci zbavení zbraní a obě skupiny deportovány do Hořic. Ukořistěné zbraně – pušky a pancerafausty, používané proti tankům, a jiná munice – byly uskladněny v čekárně

nádraží. Lidé, kteří chtěli bojovat, se tam shromáždili ve velikém množství, takže zbraně pro všechny nestačily. Z nádraží jsem viděl, jak brusničtí ordneři stavějí hned za výhybku těžký kulomet mířící na nádraží. Zůstal jsem tam asi do desíti v noci a pak jsem se šel domů vyspat.

Druhý den, to byla neděle, se situace změnila. Byl hlášen příjezd silného vojenského oddílu, který přes Třemešnou chtěl dále postupovat na západ, aby se dostal k Američanům. Bylo nás asi patnáct, vesměs mladých, kteří byli pod vedením učitele Josefa Řízka, jenž měl tehdy hodnost nadporučíka, posláni na průzkum. Kupodivu, včerejšího dne zbraně nestačily, teď tam na nádraží ještě tři pušky zbyly. Šli jsme lesem, a když jsme byli nad Žižkovými v háji, spatřili jsme čtyři plně ozbrojené německé vozy, které jely k nádraží. Vojáci přinutili naše občany odstranit barikády z dlažebních kostek, aby měli volný průjezd. Kolona se pak zastavila u hostince U Šmídů, kde postavila dva těžké kulometry směřující k Třemešné. Všichni jsme zůstali za plotem zhotoveným ze širokých prken, který tenkrát odděloval drážní pozemek. Jen já jsem si vylezl na břeh a lehl si s puškou za hrušeň. Pak jsem si uvědomil, že tato ochrana je nanic. Situace se zdála hroznou. Leč v poslední chvíli přišla spása. Spatřil jsem, jak od Šmídových „v Rusku“ postupuje směrem k nádraží rojnice ozbrojených mužů. Byli to hoříčtí partyzáni, kteří nám přišli pomoci ve svízelné situaci. Jakmile je Němci spatřili, stáhli se do Dolní Brusnice. Partyzáni došli na nádraží, kde se po krátké době seřadili a pochodovali do Třemešné. My všichni, co jsme střežili nádraží, jsme se přidali k nim. Když jsme došli pod Krušinovy, napadlo mne, že nádraží nikdo nehlídá, a proto jsem se vrátil. Pak jsem se dozvěděl, že

partyzáni došli před revoluční stanoviště, kde se výpravčí Kirchner (později Kostecký) postavil na dřevěnou bednu a slavnostně prohlásil, že tímto dnem osvobodila Rudá armáda Československo.

Partyzáni odešli, zato přišli Němci, aby na nádraží zabavili ukořistěné pušky a jiný vojenský materiál. Sebral jsem tedy pušku, kterou jsem měl při sobě, a šel jsem s ní, abych ji odnesl do bezpečí. Šel jsem směrem k tehdejší cihelně a tu potkám Frantu Pfaffa, který šel s puškou obráceným směrem. Ten mne přemluvil, abychom pušky uložili do kolny nádražního domku. Dnes vím, jaká to byla hloupost, neboť kdyby Němci prohledávali domek, dopadlo by to s jeho obyvateli velmi zle. Naštěstí k tomu nedošlo. Franta pak vzal krumpáč a lopatu a pod Malým Kostelcem hloubil jámu, kde bychom mohli zbraně ukrýt. Táhlo už k večeru, když mne Franta poslal, abych přinesl ty pušky. Šel jsem pro zbraně a tu jsem spatřil, že před hospodou hlídá policajt Nowak, který střežil u Brusnice hranice. Tak jsem místo na nádraží zabočil do hostince. Tam jsem uviděl poručíka, velitele kolony, jak sedí u stolu s granátem v ruce a stopkou koňaku na stole a baví se s hostinským Šmídem. Nevěda co činit, zeptal jsem se jen tak nazdařbůh, zda tam nebyl Rudka Karbanů. Po záporné odpovědi jsem odešel. Dostal jsem strach a pušky jsem neodnesl. Ty byly později vyzvednuty a poslány partyzánům.

Ještě něco o Ázerbájdžáncích. Nebyl jsem doma, když za tatínkem přišel jeden Ázerbájdžanec a prosil ho o civilní oblek. Otec, ač jsme toho na oblečení mnoho neměli, mu poskytl to, oč žádal. Zřejmě patřil k těm mírnějším. Ti druzí se sháněli po zbraních, aby mohli dokázat, že byli v partyzánském oddíle. Stal se případ, že mne ve vsi zastavil prostý voják, Rakušan,

a ptal se mne na cestu domů. Netušil jsem, že až přijde k poště, bude zatčen. Později jsem se dověděl, že onoho vojáčka sadisticky na drátě uškrtil jeden Ázerbájdžanec a tělo zahrabal někde v lese.

Docela jinak se chovali naši lidé, kteří prováděli kontrolu pošty, k německým důstojníkům. Zastavili vůz německého oficíra, který jel se svou ženou, avšak spíš s milenkou, na západ. Tomu dali nejen informace o další cestě a prý mu poskytli i benzin. Když jsem viděl tuto nespravedlnost, tak jsem tam všem vynadal.

V úterý dopoledne jsem byl opět s několika dalšími na Kostelci a tu najednou byla slyšet na Spořilově střelba a viděl jsem, jak někdo utíká do polí. Pak jsem se dověděl, že byl do nohy postřelen čtrnáctiletý Ruda Šmíd. Střelba z kulometu se pak ozývala i ve Třemešné. Ozbrojené auto poslal do Třemešné okresní německý hejtman, aby odvezlo jeho rodinu, která bydlela u Hrušků (Blechovi, nyní Hakovi), v domku nedaleko viaduktu.

Další den opět naší obcí projížděly jednotlivé oddíly Němců a vojáci prohledávali okolí, aby mohli bezpečně projet. Z obav před jejich represáliemi většina mužů z Třemešné utekla do lesů, dokonce opět byly využity skryše nad Pokladem. O nic lépe nebylo ani v Mezihoří, kde několikrát denně projíždělo auto s kulometem. Byla to hlídka, která se starala, aby nebyl přerušen dálkový telefonní kabel. A já jsem z nerozváznosti sebral postelovou červenou látku, připevnil na tyč a vystrčil ji ven. Ani jsem si neuvědomil, do jakého nebezpečí jsem vydal rodiče se sestrou a jejími dětmi. Němečtí vojáci se zle koukali a mířili kulometem na náš dům. Naštěstí měli jiné starosti.

Poslední vojenský oddíl se dvěma tanky a několika nákladními auty projížděl kolem nás. Na prvním tanku seděl Horník, kterého si vzal

velitel jako rukojmí. Horník čekal nejhorší, ale velitel ho na konci Mezihoří propustil. Jak rád se vrátil velitel Horník domů.

To už ale sovětské tanky překonaly Krušné hory a mířily ku Praze. Tam se už zdálo, že povstání bude utopeno v krvi, jako tomu bylo ve Varšavě. Utrpení mohlo skončit už šestého května, neboť americký generál Patton měl velikou chuť dojet do Prahy a odtud telefonem volat, že jeho akce byla úspěšně skončena, ale vrchní velitel amerických ozbrojených sil v Evropě mu to zakázal, neboť se držel úmluv se Sovětským svazem. V nejtěžší chvíli přišla Praze na pomoc Vlasovova armáda, která měla po boku Němců bojovat za osvobození Sovětského svazu od stalinského komunismu.

Dne 9. května Německo kapitulovalo, leč některé jednotky bojovaly dál, a tak u nás válka skončila až 16. května.

Zatímco poslední německé oddíly ještě projížděly Třemešnou, občané se už chystali na slavnostní uvítání sovětské armády. Přes silnici v obci bylo vyvěšeno několik transparentů vítajících osvoboditele v ruské řeči. Do vsi dojely oddíly sovětské armády před polednem. Slavnostní uvítání se konalo v přeplněném ložnici u Šmídů.

Okamžitě po osvobození byli povoláni záložníci do nově vytvořené asistenční roty a já do ní vstoupil jako dobrovolník. Velitelem roty byl štábní praporčík František Horník. Jeho zástupcem byl četař v záloze Pavel Hubený. Velitelství roty bylo v hospodě U Erbenů. Okamžitě druhý den jsme vyjeli s nákladákem k Novým Zámkům odvézt pohorzený vojenský materiál. Po silnici od Hostinného projížděly oddíly sovětské armády. Měl jsem sice na rukávě pásku, ale u boku jsem měl německou přilbu, což vyvolalo nedůvěru mladého poručíka. Brzy se to však vysvětlilo. Pak mi vyprávěl, že byli přepadeni Němci u nějakého lesa. Později jsem se dověděl, že to bylo v Bělovsi a bylo tam dost mrtvých na sovětské straně. Nakonec dodal, zřejmě opojen sovětským vítězstvím, že pro ně válka neskončila, že půjdou dál, až porazí Američany, což mne velmi udivilo. Když jsme auto naložili, pomáhal jsem řídit dopravu. Pak jsme se s nákladem vrátili do Třemešné a dovezený materiál uskladnili v obecné škole. Sám jsem si vzal vojenskou tornu, polní láhev a dva stanové dílce, neboť jsem strašně toužil mít stan. Záhy jsem však zjistil, že to na stan nestačí, protože se skládal ze čtyř dílů.

Potom jsme byli posláni střežit dů-

ležitě hospodářské objekty v Horní Brusnici. Nejdříve to byl hospodářský sklad, jehož majitelkou byla paní Schulzová, velmi příjemná paní, která nám upekla třenou bábovku, po které jsem se oblizoval, neboť jsem jí nejedl několik let. Měla též v poschodí piano, na které jsem si rád zahrál a alba z nejlepších operních árií. Dva svazky jsem si vypůjčil, ale vrátil jsem jí je až téměř za rok po prezenční vojenské službě. Leč ona je nechtěla zpět a poznamenala, že jsem si měl vzít celý soubor, neboť klavír i alba byly zabaveny.

Na snídani a oběd jsme chodili do nedaleké hospody. Jednou ráno tam přišel ruský voják, který snídal vodku se špekem. Ač s nechutí musel jsem si vzít, neboť jinak by se byl urazil. Asi za týden přijel desátník Bělina s kočárem, do něhož měl zapřaženého koníka, kterého zanechali v Třemešné sovětské vojáci, s naším správcem financí a přivezl nám první žold. Bělina se o koníčka staral až do likvidace asistenční roty koncem června. Pak ho dosti lacino koupil zahumenský Kolář, který s ním povozničil. Kolář však byl věčně namočený v lihu, ale chytrý koník ho vždy z hospody bezpečně dovezl domů. Po Kolářově smrti Dášenska, jak se kobylička jmenovala, skončila v koňských burtech.

V Brusnici jsme též zažili odchod sovětských vojsk. Z ničeho nic najednou se objevila vojenská hudba. Pak přišel generál se svým štábem a konala se před skladištěm vojenská přehlídka. Stál jsem tam též a tu mi jeden vysoký vojenský hodnostář ukázal mapu a vysvětloval mi, že nyní jejich cesta vede do Saska, které dle úmluvy patří Sovětskému svazu. Vojenské oddíly se pak ulágovaly asi kilometr od nás. Několikrát u mne byl politruk a ten mi jeden večer přivedl nadporučíka, abych s ním jel vyšetřit závažný přestupek dvou mladých vojáků.

Vítání rudoarmějců (foto archiv OÚ Bílá Třemešná)

Sedli jsme na kola a jeli na místo činu. Cestou nás zastavila vojenská hlídka, ale důstojník jen řekl svoji hodnost a hlídka nás propustila. Dojeli jsme k chalupě a vešli dovnitř. Postarší paní, která uměla česky, pak zoufale vykládala, co se vlastně stalo. K večeru vrazili do domku dva mladí vojáci. Zatímco jeden zadržoval v komoře asi patnáctiletého synka selky, druhý ji ve světnici hrubě znásilnil. Podlaha byla potřísněná krví. Vojáci byli brzo zajištěni a dáni za katr. Co se s nimi dělo dál nevím, ale tato provinění byla tvrdě trestána. Jiná skupina polozběhů přepadla jednu rodinu žijící kousek od nás. Večer přiběhl v podvlékačkách sedmnáctiletý chlapec a vyděšeným hlasem oznamoval, že u nich jsou vojáci a loupí, aby měli na vodku, a shánějí děvčata. Šel jsem věc vyšetřit, ale na rohu budovy mne stavěl ruský voják se samopalem. Ještě, že jsem měl pušku na rameni, nevím, jak by to tenkrát dopadlo. Naštěstí se mladému děvčeti podařilo uprchnout do polí. Zda tito dobrodruzi byli dopadeni, nevím. Ale další případ přestupku proti vojenské kázni, který se udál v posádce v Třebihošti, byl potrestán velmi tvrdě. Přistižený voják byl zastřelen v lese Čeperka, kde ho našli dehtovští obyvatelé a poté pochovali na dehtovském hřbitově. Dodnes tam každoročně chodí komunisté a kladou věnce k uctění padlých sovětských vojáků za druhé světové války.

Po čtrnácti dnech jsme se přesunuli do Mostku už s jinou skupinou do bývalé textilky za války přeměněné na výrobu elektronických výrobků pro armádu. V továrně měli kompletně vybavenou rozhlasovou kabinu pro závodní vysílání, kterou celou vykradla dvojice elektrikářů Exner a Volf.

Ve volném čase jsem se stýkal s mosteckým řezníkem, který líčil, jak musel zabít krávu, kterou

mu přitáhli Rusové. Ten mě také upozornil na muže v civilu, kterého dobře znal, neboť to byl syn místního učitele a jako voják dosáhl v oddílech SS hodnosti nadporučíka. Také přišel za mnou jeden ruský voják, že se doslechl, že na Předním Mostku mají německou vojenskou uniformu. Nebyla to však pravda, měli jen modrošedou uniformu domobrany. I tak jsme se s vojákem o ni podělili. On si vzal kalhoty a já kabát, který jsem si pak dal přेशít na pěknou bundu. V té jsem též chodil u našeho útvaru v Liberci, neboť přebarvené vojenské hadry za mnoho nestály. Bundu jsem dlouho nosil a užil si ji ještě můj syn.

Motospojka J. Bělina (foto archiv OÚ Bílá Třemešná)

Bylo nám též oznámeno, že se vykrádají mostecké lázně. Byli jsme tam posláni, jenže jsme nic nezmožili. U budovy stál poručík revolučních gard (říkali jsme jim rabovací gardy) a řídil nakládání zařízení lázní na nákladní automobil. Po jejich odjezdu po nich zbyl nepořádek. Válela se tu i nějaká alba not, o která jsme se s Karlem Štěpančičem podělili.

Na druhý týden se na plotě továrny objevily protičeské nápisy. Všichni tvrdili, že je to práce pronacistické organizace wehrwolfů. To bylo důvodem, že zasáhly revoluční gar-

dy z Hostinného a zastřelili čtyři mostecké občany. Byli mezi nimi jmenovaný nadporučík SS a i mostecký starosta, který podle mého mínění za nic nemohl, jen za to že stál po dobu války v čele obce. Zdálo se mi, že to byla provokace revolučních gard.

Když jsme neměli službu, chodili jsme z dlouhé chvíle pytláčit na Zadní Mostek. Samozřejmě, že jsme nic nezastřelili, jen Václavu Ponikelskému se jednou podařilo skolit srnce, který pak zpestřil naši stravu.

Těž jsem byl určen jako doprovod valníku, který odvážel na Zvičinu do vyplundrované Raisovy chaty židle a stoly.

Pak jsem s jinou skupinou přešel do Horní Brusnice do bývalé Pechovy textilky, která za války sloužila jako skladiště. Tam se před naším příchodem udála mimořádná věc. Desátník a velitel skupiny Václav Žižka (Pod Krušinovými a Vilémem Žižkou), se při čištění pistole vážně postřelil a těžce zranil dobrovolníka Josefa Špůra z Třemešné. Vyndal sice zásobník, ale neuvědomil si, že má v hlavní pistole ještě jeden náboj. Tato mimořádná událost dopadla pro Žižku poměrně dobře. Vzhledem k velmi dobrému posudku vyvázl jen s napomenutím. Špůr si poležel v nemocnici a náklady nesla nemocenská pokladna. Továrník Pech měl poměrně rozsáhlou knihovnu, kterou čekala likvidace, a tak jsem si tam několik zajímavých knih vybral. Také měl krásné koncertní křídlo, které bylo odvezeno do třemešenského kina a sloužilo koncertům dosti dlouho. Nakonec skončilo v mateřské škole.

Po čtrnácti dnech jsem čtyři dny byl v bývalém tábořišti sovětské armády v Zátlukách. Po odchodu vojsk tam byl velký nepořádek. Vojáci tam zanechali na smrt nemocného koně, který už ležel, neboť nemohl vstát. Velmi jsem ho

litoval, a tak kulkou do čela jsem ukončil jeho trápení. Po lese se povalovalo všelijaké střelivo, mezi tím i miny, které jsem se marně pokoušel střelami z dálky likvidovat. Hlídali jsme tábor proti drobným zlodějíčkům z okolních vesnic, ale mnohdy nám to bylo houby platné. Bylo nás na hlídání tak rozsáhlého objektu málo a nenechavci chodili na lup i v noci. Dřevěné chatky důstojníků byly slušně zařízeny. Byly tam též záclony z hustší bílé látky, ze které mi maminka ušila dvě košile. Na památku jsem si tam vzal

též dva čínské talířky a hezký japonský šálek na kávu či čaj. Koncem června přišel rozkaz, že se musí likvidovat všechny dislokováné roty a vojáci soustředění u 4. pěšího pluku se sídlem v Hradci Králové. Den před odevzdáním zbraní se dopoledne shromáždilo asi 30 mužů před hospodou U Erbenů, kde bylo její sídlo, aby na rozloučenou byla vystřelena čestná salva. Výstřel zazněl v době, kdy směrem ke Dvoru projížděl nákladní vlak, na kterém jako hlídka seděli ozbrojení mužové a ti rovněž vystřelili do

vzduchu, aby nás pozdravili. Načež jsme pozdrav opětovali. Tím dnem skončila moje dobrovolnická činnost v revoluční armádě, neboť jsem v polovině července nastoupil do kurzu pro učitele. Byla to divoká doba plná zmatků a zvratů. To horší nás však teprve čekalo.

Ze zápisků Květoslava Sybra staršího vybral a upravil Květoslav Sybr mladší

Prusko-rakouská válka 1866

V roce 2016 si připomínáme 150. výročí bitvy u Hradce Králové. Desetitisíce mrtvých a raněných vojáků, tisíce mrtvých koní. 3. července 1866 se rozpoutá ta největší bitva na českém území v dějinách. Početní síly jsou téměř vyrovnané – 220 tisíc pruských bojovníků a 215 tisíc rakouských vojáků stojí proti sobě. Obě strany si uvědomují, že bitva rozhodne o dalším vývoji v prusko-rakouské válce. Rakušané ve dvouhodinovém boji o vrch Chlum ztratí převahu, habsburská monarchie utrpí porážku a její mocenské postavení je značně oslabeno. Obrovská bitva u Chlumu zanechala stopy i na třemešenském území. Sice se u nás přímo nebojovalo, ale přesuny vojsk a následné události zasáhly i do života našich občanů.

Mezi 27. - 29. 6. došlo k prvním bitvám války: u Náchoda, u Trutnova, u České Skalice, u Mnichova Hradiště, u Sviníšťan, u Dvora Králové n. L. a u Jičína. V pamětní knize Bílé Třemešné vypráví Jaroslav Janeček, co slyšel od své babičky, pamětnice šestašedesátileté války: „Omylem se dostal oddíl Prusáků i do Bílé Třemešné, protože si spletl Německou Brusnici (nyní Hajnice) s Českou Brusnicí (nyní Dolní Brusnice). Utábořili se s polními kuchy-

němi u hřbitova a v místech dnešních domů čp. 246 a 193. Kuchyně byly pod krytou kůlnou. Třemešňáci ze strachu před Prusáky utekli do lesů až za Kostelec. Vzali do lesa i dobytek, protože měli hrůzu z hesla „Prajzi dou“. Druhý den si jeden Třemešňák dodal odvahy (protože mu také už kručelo v žaludku) a u viaduktu se díval na Prusáky u kuchyně. Ti ho zahlédli a kývali, aby šel k nim. Když k nim přišel (vařili fazole s masem) jeden voják mu sundal klobouk a do klobouku mu nasypal dvě velké sběračky fazolí a na cestu mu dali doutník. Když se vrátil do lesa, sdělil ostatním svou příhodu a ti si také dodali odvahy a vrátili se do vsi. Prusáci však měli „alarm“ a odtáhli do Dvora Králové n. L. Byli to pěšáci a menší jízdní oddíl. U Vopršálků (truhlář) měli velký brus na kliku. Tam se jízdní oddíl zastavil a všichni si nabrousili šavle. Tento oddíl celý padl hned za Labem (co je nyní park u textilní školy). Ten den lidé z Bílé Třemešné sledovali dělostřelecký boj – rakouští kanonýři pálili ze Zálesí na Podhart, kde hořelo“.

Z přesunů a bojů z tohoto období máme v matriční knize úmrtní zápis s datem 29. 6. 1866, cituji: „v boji zabitý c. k. voják, nalezený za zdejší obcí u Novoles – rodem

Polák asi 23letý. Příčina úmrtí zastřelen“.

To by mohl být záznam, který by potvrdil informaci pana Ing. L. Manna o tom, že při stavbě silnice a při stěhování křížku v Nových Lesích byla v jeho blízkosti nalezena lidská kostra. Tento způsob pohřbení nebyl v 66. válce neobvyklý. I ve Dvoře Králové n. L. je několik hrobů, ve kterých byli vojáci pohřbeni tam, kde byli nalezeni.

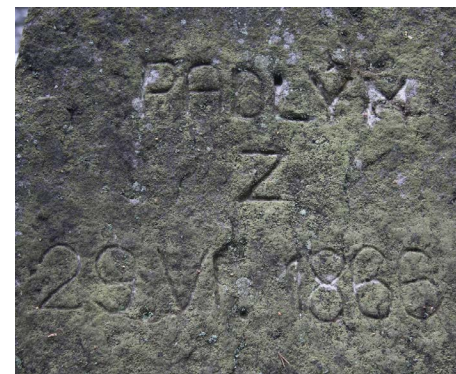

foto: autorka

Pravděpodobně z této doby pochází vytesaný nápis na Malém Kostelci, kde se naši předci ve strachu ukrývali před nebezpečím (viz foto). Tehdy jistě netušili, že příští měsíce přinesou daleko větší ztráty na životech a že smrt poznamenaná snad každou chalupu ve vsi. Velmi brzy se měl objevit nový nepřítel, jenž nemilosrdně kosil vojáky i civilní obyvatelstvo – cholera, nakažlivá nemoc, přenášená nej-

častěji pitnou vodou znečištěnou fekáliemi. V důsledku silného průjmu, zvracení a rychlé dehydratace organismu smrt nastává i do několika hodin. První oběť cholery v Bílé Třemešné byla 14. 9. 1866 osmiletá Marie Šmídová z č. p. 35. Do konce října zemřelo na cholera 43 osob. V té době muselo dojít k rozšíření třemešenského hřbitova, protože z důvodu velkého počtu zemřelých hřbitov nestačil, a to byl teprve v roce 1862 založen a 28. 7.

1862 vysvěcen. Původně byl hřbitov ukončen zdí asi v místech křížku uprostřed hlavní cesty – některé staré náhrobky jsou v těch místech stále natočeny jakoby zády ke zdi. Bitva z roku 1866 bývá právem označována jako poslední válka svého druhu. Jde totiž o poslední válečný konflikt, ve kterém významnou roli sehrála jízda na koních. A právě obětem jezdecké srážky byl letos odhalen pomník u Střezetic.

Pokud si chcete připomenout více událostí pořádaných k 150. výročí bitvy u Hradce Králové v autentickém prostředí, doporučuji navštívit stránky www.koniggratz150.eu, kde najdete kalendář akcí konaných na počest této největší a nejkrvavější bitvy prusko-rakouské války.

P. Morávková

Historie dětského divadelního souboru v obci

Vedoucí tohoto souboru byla učitelka a vychovatelka ZŠ paní A. Šimonová. S dětmi nacvičovala jednotlivá vystoupení, a to od roku 1957 až do roku 1971 a nejen pro zdejší veřejnost.

Byla režisérkou, maskérkou, výtvarnicí. Některé dekorace a scény se připravovaly přímo v její rodině, jiné ve škole s dětmi. Místní vystoupení se konala v divadelním sále hostince U Kaiserů, kde původně vystupoval ochotnický spolek dospělých. První hra dětského souboru byla Andersenova Sněhová královna. Pro velký úspěch ještě v témže roce následovala hra K. M. Valló (podle B. Němcové) O princezně se slatou hvězdou na čele. V březnu roku 1958 se pokračovalo hrou K. Stanislava O třech sestřích a hned v květnu hrou F. Molíka (podle B. Němcové) O Slunečníku, Měsíčníku a Větrníku. Nadšení dětských herců bylo velké, chtěly hrát téměř všechny děti.

Následovala hra Jiřího Beneše Pohádka o Honzovi a princezně Zlatovlásce. Paní Šimonová pozvala autora hry na představení a on nabídku přijal. Byl poctěn. Vystoupení hodnotil velice pozitivně. V dubnu 1959 se pokračovalo hrou A. Gajdara Timur a jeho parta, která se nehrála jen v obci, ale také ve Dvoře Králové a v Jaroměři. Šlo o krajskou přehlídku divadelních souborů dětí do čtrnácti let, z této soutěže vyšel třemešenský soubor vítězně.

Už v roce 1960 se pokračovalo v tradici pohádek hrou Zkoušky čerta Belinka Z. Horynové. Následoval Kožíkův Český Honza a v roce 1961 Zlatá nit od Marie Markové.

Přibývaly další děti jako herci, pohádka střídala pohádku. V lednu 1963 se hrála hra B. Němcové, Jak Jaromil ke štěstí přišel. Pokračovalo se hrou Tři bílé šípky (J. Makarius). Na vystoupení jezdila i okres-

ní porota, hodnotila nejen herecká vystoupení, ale také výběr hudby a choreografii. V roce 1969 se kroužek prezentoval Kvapilovou Princeznou Pampeliškou. Čistý výtěžek ze dvou vystoupení 1166 Kč byl poslán na konto vesničky SOS. V říjnu téhož roku se hrálo představení Popelka a sérii her uzavřela Brána slunce od J. Makaria. V sedmdesátých letech bylo okresní školskou a kulturní komisí uděleno souboru čestné uznání za úspěšnou kulturně výchovnou činnost.

Dnes jsou tehdejší dětští herci babičkami a dědečky, ale s láskou na tuto činnost všichni vzpomínají.

J. Holejšovská

- HISTORICKÁ FOTOGALERIE V. HLAVATÉHO -

Národní beseda

Národní beseda byla dříve střediskem kulturního života obyvatel. Dávno před vznikem republiky tu byla nejen hospoda, ale konaly se tu i schůze, divadla a pořádaly plesy. Beseda byla i zázemím Sboru dobrovol-

ných hasičů, klubovnou ČSM, před stržením křempršskou dílnou. V době vzniku snímku měl v zadní místnůstce kancelář obecní úřad.

Návštěva J. B. Foerster v Bílé Třemešné

Náš proslulý hudebník a skladatel J. B. Foerster si v červnu 1941 vyhlédl pro svou dovolenou nově otevřený lesní hotel Poklad v Bílé Třemešné. Představitelé obce jej na Pokladě navštívili, aby mu vzdali hold. Nejspíš jedinou památkou na tuto událost je přiložená fotografie, na které jsou (zleva) starosta obce J. Vonka, římsko – katolický farář J. L. Ježek, Mistr J. B. Foerster, ředitel měšťanské školy V. Kopecký a řídící učitel V. Rydl.

Pomník J. A. Komenského

Před svým definitivním odchodem z vlasti žil J. A. Komenský dva roky na záměčku Jiřího Sádovského v Bílé Třemešné. Záměček byl později opuštěn šlechtou, chátral a nakonec byl zbořen. Na jeho místě je dnes pomník od akad. sochaře Ladislava Zívra. Jeho předchůdcem byl prostý pomník z místního pískovce. S nápadem na jeho zbudování přišel pan učitel Vladimír Holman, tvůrčí osobnost naší obce. V lese kolem Pokladu pátral tak dlouho, až objevil vhodný balvan, ten opracovali místní kameníci Hetflejš a Štěpanič. Nedovedu si představit, jak tento monument přepravili z lesa na místo určení. A nedopátral jsem se, jak bylo s tímto pomníkem pak naloženo.

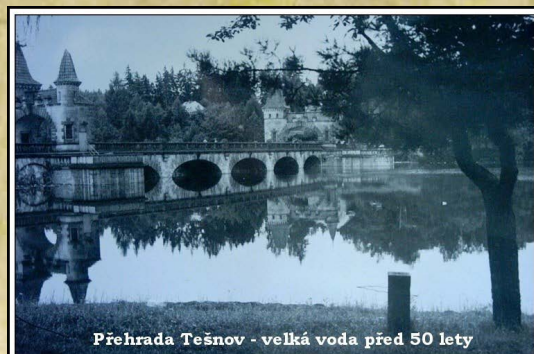
V roce 1965 navštívila naši obec paní Jäschke – Comenius, která je potomkem J. A. Komenského. Průvodce

po dobu pobytu jí dělal pan učitel Vlastimil Mádlle. Na snímku drží v ruce jednu ze vzácných knih z místní Pamětní síně J. A. Komenského.

Přehrada Tešnov

Od vyhlášení labské přehrady Tešnov Národní kulturní památkou (2010) nezměrně stoupl zájem turistické veřejnosti o tuto stavbu. Během roku o víkendech tam není skoro kde zaparkovat a o prázdninách je to takové skoro každý den. Záleží na počasí. Dvě restaurace se předhánějí v úslužnosti, což je ku prospěchu návštěvníkům. Nás patrioty zarmucuje, že přehrada byla pojmenována Les Království, když se vlastně s tím lesem ani nedotýká. Dřívější název Tešnovská přehrada na Labi měl své opodstatnění, protože leží z větší části právě na katastru místní části Bílé Třemešné Tešnov. A při stavbě přehrady se nejvíc stavebnin navázelo právě ze strany naší obce. Vždyť tam byla vybudována i úzkokolejná dráha Bílá Třemešná - Tešnov. Naše přehrada je skutečně krasavice.

Přehrada Tešnov - velká voda před 50 lety

2016

Javor

Třemešenský javor v polích na Alejích je pro mnohé obyvatele pojem. Pro své ojedinělé umístění na volném prostranství byl zaznamenán ve vojenských i leteckých mapách. Pro piloty byl orientačním bodem. Pro obyvatele byl krasavcem a pro zamilované místem schůzek. Ale jen do té doby než někdo z místního JZD vymyslel, že nejlepším místem pro venkovní uskladnění chlévské mrvy bude jeho bezprostřední okolí. Javor nějaký čas vzdoroval, pak začal postupně chřadnout a dnes je z něho pouhé torzo, umírá. Přes mnohá upozornění kritiků v jeho prospěch nikdo z družstevníků nezasáhl. Jaká škoda, že tehdy chybělo lidské cítění, souzvuk s přírodou.

Bílá Třemešná - pohled od javora ke Zvičině

1962

Fotbal na Dubině – jaro 2016

V červnu skončil další ročník fotbalových soutěží hraných na hřišti na Dubině. S odstupem času musíme konstatovat, že byl úspěšný. Náš A-tým skončil na 7. místě, což je pěkné umístění. Obzvláště, když za námi zůstalo Vrchlabí a Nový Hradec, jejichž fotbalové zázemí je trochu na jiné úrovni. Ale ani náš fotbalový stánek není „k zahození“. Po velkých zásazích u lesa, dochází právě nyní ke stavebním úpravám uvnitř budovy. Rekonstrukcí prošly WC pro hráče a diváky. Přes krátkou letní přestávku se udržuje v kondici místní trávník - tradiční zadrnování brankoviště apod. Oproti minulému roku se sem tam přidá déšť, který pomůže se zvláhou. Ale nedá se na to moc spoléhat.

Na příští ročník u A-týmu dojde k několika změnám. V trenérském týmu doplní Z. Šturmu domácí matadoři Míša Hruška a Tomáš Kubelka. Určitě je ještě uvidíme i v dresech. Po sezóně odešel A. Šolc, kterému patří velký dík za práci pro mančaft. I samotný hráčský kádr prošel změnami a o svou šanci budou bojovat bývalí dorostenci.

tenci.

O bývalé dorostence bude rozšířen také B-tým, který by po premiérové sezóně v okresním přeboru mohl předvést vyrovnanější výkony. Záchrana se povedla a to je hlavní. Určitě největším tahákem budou zase derby s Mostkem a nyní i s Kuksem.

Dorostenci pro svůj věk už nemohou dále pokračovat v této věkové kategorii, a proto jsme byli nuceni tuto soutěž už nepřihlašovat. Doufáme, že se kluci nerozprchnou a v našem klubu budou nadále působit.

Soutěž starších žáků je stále ovlivněna malým počtem účastníků. Snad v příští sezóně se bude blýskat na lepší časy. Do týmu přišlo pár hráčů z přípravy.

Na jaře v okresních přeborech působily ještě oddíly mladší a starší přípravy. Evidujeme u těchto týmů hlavní problém. A to jsou trenéři, trenéři rodičové. Je velký problém do této věkové kategorie kohokoli sehnat. Uvítáme každého, kdo by měl chuť trávit čas s dětmi na hřišti.

Po fotbalové revoluci v minulém

roce, kdy valná většina fotbalových administrativních činností se překlápěla na webové prostředí <https://is.fotbal.cz>, nás na podzimní sezónu FAČR překvapila novým přestupním řádem. Ten už neumožňuje hostování hráčů z jiných klubů, a tudíž si klub musel některé hráče přímo na přestup koupit dle stanovených tabulek. Vedení muselo tyto „peníze navíc“ sehnat z vlastních zdrojů, např. mimořádný sponzor, organizace turnaje apod. Stále je pro klub zásadní mít vlastní hráče. Vychovávat si je od malička a těmito kroky od FAČR tím předejít.

Díky všem za podporu. Od půlky srpna se to zase rozjede. Sportu zdar, fotbalu zvláště.

Za vedení klubu Martin Záruba, sekretář.

Volejbalová sezóna 2015/2016 skončila

Poslední červnový víkend zakončilo naše družstvo mužů v Dřevěnicích krajské soutěže sezony 2015/2016 odloženým utkáním s domácím týmem, který se stal zaslouženým vítězem krajského přeboru II. třídy. Naše družstvo se ve stejné soutěži umístilo na 4. místě, přičemž v jeho možnostech mělo být umístění alespoň o příčku lepší. Družstvo však mnohdy nehrálo v optimálním složení, s ohledem na časté změny v sestavě vážila souhra a především chyběla větší bojovnost a zodpovědnost. Pozitivem bylo větší zapojení hráčů, kteří nestačili svojí úrovní na předchozí ročníky v krajském přeboru I. třídy

a tady mají možnost nasbírat zkušenosti.

O týden dříve než družstvo mužů dokončila svá soutěžní vystoupení i družstva žen B a C, která hrála stejnou skupinu krajského přeboru II. třídy. Lépe si i letos vedlo družstvo C, které i přes značný počet zraněných nebo dlouhodobě nemocných hráček dokončilo soutěž s velkým sebezapřením těch několika zbývajících a s počtem deseti vítězných zápasů a ziskem 30 bodů obsadilo 6. místo.

Hned v závěsu za nimi se umístilo družstvo B, složené vlastně z juniorů a několika „dvacítek“. Družstvo odehrálo jarní část bez trenéra,

na hřišti se téměř vždy vystřídalala všechna děvčata, a tak je zřejmé, že celkové umístění nemohlo být lepší. Přesto družstvo dosáhlo několika zajímavých výsledků, spíše však jednotlivých setů, kdy bylo rovnocenné předním týmům a jen nedostatek zkušeností a mnohdy i neudržení koncentrace byly příčinou výpadků, které neumožnily bojovat o příznivější výsledky. Své zřejmě je možné přičíst i tomu, že řada děvčat maturovala či skládala zkoušky na vysoké školy, a tak volejbal nebyl prioritou.

Nejúspěšnějším týmem v mistrovských soutěžích tak bylo družstvo žen A, které v hodnoceném

ročníku krajského přeboru žen se umístilo na 3. místě jen o 3 body za vítězným týmem Hronova B. Naše družstvo, ač v průběhu sezony oslabené řadou zranění, udrželo kontakt s týmy Hronova a Slavie Hradec Králové, které jsou záložními týmy prvoligových kolektivů, a často se zde můžeme setkat s hráčkami, které v souladu se soutěžním řádem startují za oba týmy. Právě body získané s těmito družstvy v mimořádně kvalitních střetnutích pomohly našemu týmu k tak pěknému umístění.

Celá soutěž, snad mimo družstva z Třebechovic, byla velice vyrovnaná, objevilo se zde hodně mladých hráček se zkušenostmi z ligových juniorských soutěží, a tak naši fanouškové mohli zhlédnout v tělocvičně

celou řadu napínavých, dramatických utkání. Doufejme, že tomu tak bude i v sezoně další!

V nemistrovských soutěžích je třeba připomenout úspěch družstva neregistrovaných, kteří vyhráli svoji kategorii Amatérské volejbalové ligy a postupují na úroveň, kde se již mohou setkat i s hráči bývalých ligových celků.

S bývalými ligovými hráči se naopak zcela pravidelně setkává naše družstvo veteránů v celostátně organizované soutěži veteránů. Formou turnajů se odehrává soutěž, na kterou se některé přední týmy zcela pravidelnými celoročními tréninky připravují a na kvalitě jejich výkonů to je samozřejmě znát. Naše družstvo by především potřebovalo stabilizovat kádr, aby mohlo být úspěšnější.

Posezením v cukrárně po posledním tréninku skončila svoji sezonu také volejbalová příprava. Kluci a děvčata se mimo pravidelného trénování zúčastnili celkem úspěšně i turnajů v minivolejbalu a doufejme, že stávající zájem o tento sport z nich nezmizí ani přes prázdniny!

Předposlední sobota v červnu byla již tradičně věnována volejbalovému turnaji smíšených družstev v Dolní Brusnici. Letošní ročník byl organizačně připravován za spolupráce našich členů a k účasti na něm bylo pozváno 6 družstev z blízkého okolí. Turnaj se vydařil, měl skutečně vysokou úroveň, a co bylo zajímavé především? Z té téměř padesátky hráčů a hráček byla drtivá většina těch, kteří jsou současnými hráči našich týmů nebo v několika předešlých letech naším oddílem prošli! A tak bylo možné porovnávat úroveň i formu hráčů, kteří startují v ligových soutěžích s těmi, kteří hrají na krajské úrovni. A protože elán a ambice na dobré umístění nikomu nechyběly, byl to turnaj, jak má být!

Prázdniny jsou tradičně spojeny s celou řadou antukových turnajů. I naše družstva byla účastníky několika z nich.

Víkendové dny 20. - 21. 8. byly pro ženská družstva našeho oddílu skutečnou zatěžkávací zkouškou. Zatímco družstva žen B a C patřila mezi účastníky 5. ročníku Memoriálu Karla Pauluse, ženy A odjely do Čestic obhajovat vítězství z předchozích dvou ročníků na Celostátní finále vesnických TJ ve volejbale. Tuto soutěž pořádá Ministerstvo

zemědělství spolu s Královehradeckým krajem, Krajským volejbalovým svazem a TJ Sokol Čestice. Nad letošním jubilejním 50. ročníkem převzal záštitu sám ministr zemědělství Marian Jurečka.

Sobotní pěkné počasí dovolilo odehrát většinu utkání, pro naše družstvo všechna vítězná. Neděle už tak přívětivá k hráčkám nebyla, přesto se podařilo turnaj dokončit a připravit se na závěrečné hodnocení. Naše družstvo získalo opět 1. místo, rozšířilo tak sbírku pohárů z této soutěže a navíc i hráčky Jana Hanzlíková a Veronika Havlová byly úspěšné v individuálním hodnocení.

Vzhledem k účasti družstev z různých koutů republiky je toto vítězství a obhajoba prvenství z ročníků 2014 a 2015 pěknou propagací nejen volejbalového oddílu a TJ, ale zcela jistě i naší obce a regionu. Děvčatům je třeba poděkovat a popřát jim podobné výsledky i v nadcházející mistrovské sezoně!

A protože nové mistrovské soutěže budou zahájeny první víkend v září, přejme hráčkám i hráčům, aby přes léto nabraly dostatek energie, aby si při turnajích vyzkoušely nové signály a herní kombinace ale hlavně, aby jim přálo zdraví a volejbal jim přinášel radost!

Hezký zbytek léta pak přejeme těm, kteří nám pomáhají s organizací a fungováním oddílu a také těm, kteří třemešenskému volejbale fandí!

Z. Fiala

Nebudme lhostejní, když můžeme pomoci

Před rokem touto dobou jsem psala o labutích na Dubině. Na podzim jedna z mladých neodletěla s ostatními na zimoviště, zůstala na rybníku a přicházela zima. V létě se zamotala do rybářského vlasce. Chataři z osady Dubina mají labutě

přímo ochočené a mláděti se snažili pomoci a vlasce ho zbavit. Ale to zřejmě utrpělo nějaké zranění. Osamocená labuť zůstávala na rybníku. Hodní lidé ji chodili krmit. Paní Hamáčková zavolala do Záchranné stanice pro handicapova-

ná zvířata v Jaroměři. Tamější pracovníci přijeli několikrát, ale labuť se odchytit nepodařilo. Až po Novém roce, kdy rybník zamrzl, byla mladá labuť chycena a odvezena na stanici do Jaroměře. Zde strávila s několika dalšími s podobným

osudem zimu. V červenci byla labuť s ostatními vypuštěna do přírody – léto stráví v překrásném prostředí biocentra Obora ve Smiřicích, kde je vodou zatopená bývalá pískovna s ekologickou částí, kde jsou chráněné druhy živočichů a rostlin. Vypuštěné labutě vypadaly prý šťastně, na stanici nemají ideální podmínky, ale díky ní a hodným lidem, kteří nejsou lhostejní k osudu zvířat, mohou přežít. Letos hnízily labutě na obou rybnících, na Dubině i za bývalou pekárnou, oba páry vyvedly mladé, jeden pár dokonce osm. Bohužel všechna nepřežila. Z nějakého důvodu letos migrují a často je můžeme vidět na břehu. Na labutě, a hlavně jejich mláďata, číhá v přírodě mnoho nebezpečí, ohrožují je lišky, psík mývalovitý, dravá šelma, která pochází z Asie a v naší přírodě je vetřelcem ohrožujícím naše domácí živočichy a velmi rychle se množícím, sumci, kuny, někdy i draví ptáci. Nebezpečná je pro ně i řepka, pokud se jí napasou, nelétají a chodí mátožně po poli. Řepka má na svědomí úhyny ptáků i zvěře. Nebezpečné jsou zapomenuté rybářské vlasce a háčky. Jestliže zahyne labuť- matka, samec se ne-

foto: B. Poživilová

umí o mladé postarat a opustí je. Mláďata, která se nenaučí chovat od dospělých, mají jen malou šanci na přežití. Pokud mají štěstí a dostanou se do rukou odborníkům ze záchranné stanice, jsou co nejrychleji po opeření vypouštěna do přírody, na podzim na zimoviště – řeky- raději mimo město, odkud popřípadě již odlétnou s ostatními. A jak můžeme pomoci my všichni? Pokud nalezneme zraněné, zesláblé či nemocné zvíře, kontaktujte prosím Záchrannou stanici. Její pracovníci ochotně přijedou. Záchranná stanice pro handicapovaná zvířata v Jaroměři uvítá každou pomoc, jak finanční, tak materiální – staré deky, ručníky, tvrdé pečivo, zbytky stavebního materiá-

lu – vše tu využijí.

<http://www.jarojaromer.cz/>

Dodatek:

Podle informací pracovníků Záchranné stanice pro handicapovaná zvířata v Jaroměři má mrtvé mladé labutě na svědomí skutečně psík mývalovitý. Labutě se letos nechovaly běžným způsobem, protože na rybníku byly v ohrožení. Mohli jste je potkat na březích rybníků, na hřišti, na cestě v lese. Pár z rybníku v Nových Lesích nakonec hledal útočiště na dvorku domku nad ČOV. Majitelé domku požádali o pomoc záchrannou stanici a její pracovníci celou labutí rodinku převezli na bezpečnější místo.

K. Poživilová

Na kole po Evropě

V únoru jsme měli možnost v restauraci u Kaiserů navštívit přednášku cestovatele Ivoše Janečka z nedaleké Třebihoště. Ivoš jezdí na kole po celé Evropě už několik let, na své cesty se začal vydávat v roce 2006. Za tu dobu naježdil tisíce kilometrů a poznal spoustu zajímavých míst a lidí. Své výpravy podnikl do Chorvatska, Francie, Itálie, Velké Británie, Švédska, Španělska, Řecka, Turecka a Finska a navštívil tak celkem 39 států.

Nejbližší jsou mu však slovanské země jako je Rusko, Ukrajina, Bělorusko, kam se vrací velmi rád, jak sám říká, líbí se mu zde především

vřelost a obětavost místních lidí. Sám má ze svých cest nespočet zajímavých příhod. S námi se podělil o své zážitky z cesty do tureckého Istanbulu, na kterou vyrazil na svém kole, které je mu věrným společníkem při všech jeho cestách. Kolo je staré zhruba 12 let a Ivoš na něm vozí veškeré svoje vybavení, které na své cesty potřebuje. V zadní části má zabudovaný solární panel, kterým si dobíjí mobil a fotoaparát. Takto naložené kolo je často těžší než sám cestovatel, ale prý stačí něco málo kilometrů jako trénink a člověk si zvykne. Naložené kolo vážilo před cestou

do Istanbulu 68,6 kg a Ivoš 64,8 kg. Ivoš je nejen velký cestovatel, ale i zdatný fotograf.

Před takovou cestou je nezbytné si připravit s sebou patřičnou měnu. Což při cestě do Turecka znamená mít u sebe asi 10 druhů nejrozličnějších bankovek. Pak také řízky od maminky :-), které vždy potěší. Na své cesty Ivoš netrénuje, prostě si vezme dovolenou a jede, kam si naplánuje. Před cestou do Istanbulu měl najeto pouhých 260 km. Průměrně najeďe 160 km za den. Někdy i přes noc, prostě jak mu síly stačí.

Nocleh je vždy dobrodružstvím,

u polních cest, autobusových zastávek, vkřovinách, ale i výjimečně u pohostinných lidí. I když to přináší určité nebezpečí, ale také nemalé zážitky. Lidé se často snaží pohostit a nabídnout to nejlepší ze své kuchyně, což je pro našince často velkým překvapením. Polévka, ve které plave hlava z berana s očima, asi zrovna nevypadá moc vábně pro člověka zvyklého na naši českou kuchyni. V Ivošově výbavě nechybí přenosný vařič, lahev na pití, mytí, celta jako stan, nářadí i klamná peněženka pro návštěvu případného zloděje.

Ivoš na své cesty jezdí sám, ale jak je poznat z jeho vyprávění, téměř nikdy není osamocen, vždy potká někoho, koho zaujme svoji

dobrodružnou povahou a hned je o čem povídat. Cesta do Istanbulu a zpět trvala 286,5 hodin v sedle, na kole najel neuvěřitelných 4672 km. Ivoš přešel 9 států, 5 hlavních měst, v cestovním pase přibýlo 12 razítek z hraničních kontrol. Za svou cestu vypil 146 litrů vody. Technické potíže našťastí téměř nepoznal až na dva prasklé dráty v kole a vysypaná ložiska pedálu, za celou dobu jízdy ho nepotkal ani žádný defekt.

Odpočinek po cestě trval pouhé dva dny, pak šel „odpočatý“ opět zase do práce.

O svých cestách připravuje přednášky, které přednáší každoročně nejen v Třebihošti, ale i v Hořicích, Hradci Králové a dalších městech.

Skoro se mi nechce věřit, že Ivoš le-

tos nikam nepojede :-)

<http://www.fotoshow.cz/ivosnako-le/>

Petra Holzhauserová

- Třemešenské historky -

Lupič v hospodě

To bylo za časů hospodského Krtka. Hospoda U Šmídů jen hučela. Scházeli se tam místní i přespolní. A protože se tam štamgastům líbilo, chodili tam, i když jim docházely peníze. Pro tyhle případy měl Krtek v šuplíku u výčepu notýsek, kam si zapisoval dlužníky a příslušné částky. Dříve se dluhy psaly křídou na futro. Dnes už asi musí mít v hospodách futra elektronická v souladu se zákonem o elektronické evidenci tržeb.

Jednou Krtek zjistil, že notýsek ze šuplíku zmizel. Hledal ho všude, po kapsách, pod pultem, v kuchyni, doběhl i domů, ale nikde nebyl. Provedl zběžnou inventuru, nic jiného se však neztratilo. Nebylo již pochyb, že mu ho někdo ukradl. Ale jak se to mohlo stát? Vždyť byl tak opatrný. Udělal si ještě nový seznam dlužníků, na které si vzpomněl, ale částky dohromady nedal. Potom se šel podívat na verandu, protože v sobotu se měla konat

taneční zábava, a tak bylo potřeba vše přichystat. Vešel tedy do sálu a vtom si všiml, že je jedno okno rozbité. Přišel blíž a zjistil, že na stole pod oknem jsou kromě střepů v prachu, který se tam usadil, i zřetelné stopy bot. Bylo jasné, že tudy zloděj vnikl do hospody. Co teď, má volat policajty? Ti by mu to tady obrátili vzhůru nohama, on by přišel o tržbu a výsledek by byl stejně nejistý. Pustil se tedy do vyšetřování sám. Všechno si nafotil a změřil i velikost bot. Byla to sportovní obuv, pravděpodobně pětačtyřicítka a na obou stranách sešmajdaná.

Forenzní stopy byly tedy zajištěny. Teď nezbývalo než čekat a doufat, že se nezvaný host objeví. Měl seznam asi deseti dlužníků, věděl, že pachatel má velké botasky a pravděpodobně kolébavou až klátivou chůzi. Dal instrukce servírce a sám měl také oči na stopkách.

První den se nikdo, na koho by seděl popis, neobjevil. Druhý den byl pátek a byl to vlastně i posled-

ní den možného dopadení lupiče, protože pak se už bezpodmínečně musí pustit do úklidu, zasklít okno a tím pádem zničit veškeré stopy.

Celý den nic. Krtek si říkal, jestli opravdu neměl zavolat policajty. Až v podvečer se rozevřely lítačky a v nich stanul jeden mládenec ze vsi. Rozhlédl se po lokálu, klátivou chůzí došel k pultu a se širokým úsměvem si objednal pivo. Servírka mrkla na seznam. Jeho jméno tam bylo. Na nohách měl velké botasky, to také souhlasilo. Nebylo pochyb, že se jedná o podezřelého. Než trochu spadla pěna, servírka si odskočila do kuchyně a vrátila se s hospodským.

Krtek, liška podšitá, ho požádal, jestli by mu nepomohl, než se dotočí pivo, sundat jednu garnýž v sále, protože on tam nedostane. Mládenec ochotně vlezl na stůl u rozbitého okna a tím se usvědčil. Stopy přesně odpovídaly stopám zanechaným zlodějem. Východ ze sálu jistil kuchař. Nebylo úniku a tak nezbývalo než se přiznat.

Za půl hodiny byl zpět s notýskem a s penězi. Zaplatil i rozbité okno. Zvětralého piva se už ani nedotkl. Odešel zahanben a dlouho se pak neodvážil přijít na pivo. Na seznamu dlužníků se však už víckrát neobjevil.

Houbař

Nedávno jsem potkal ve Dvoře jednoho svého známého. Belhal se napříč náměstím a já jsem si s trochou zlomyslného potěšení pomyslel, že už pajdá hůř než já.

Pozdravili jsme se a on hned spustil.

„Představ si, co se mně stalo. Jel jsem na houby. Zaparkoval jsem na cestě na kraji lesa a s košíkem jsem zalezl do mlází. Za hodinku jsem už měl plno, a tak jsem se vrátil k autu. Košík jsem dal do kufru a chystal se odjet. Nedaleko byla mýtinka, na které jsem se chtěl otočit. Sjel jsem z cesty a začal jsem couvat. Bylo ale po dešti a kola uvízla v mělkém příkopu. Se svým starým teréňákem bych to byl lehce zvládnul, ale tohle byla Fábie s nízkým podvozkem. Zkoušel jsem kola podložit větvemi, ale nepomohlo to. Mobil jsem nechal doma, aby mě nikdo neotravoval, takže jsem si nemohl zavolat o pomoc.

Tak jsem si našel takovej placák a jednu menší kládu. Zapnul jsem znovu motor, dal tam zpátečku, placatý kámen položil na plynový pedál tak, aby motor držel otáčky. Vylezl jsem z auta, přidal další větev pod kola, vzal sochor a zepředu jsem zapáčil. Bláto po mně stříkalo,

ale auto se dalo konečně do pohybu. Na pevném podkladu se chytlo a začalo mi ujíždět. Pronásledoval jsem ho, ale nedohonil. Za chvíli ku mi zmizelo z dohledu. Doběhl jsem na kraj lesa, ale auto nikde. Akorát na druhé straně silnice v poli s obilím po něm zbyly koleje. Vydal jsem se tedy po stopách. Po chvíli marného pátrání jsem ho konečně zaslechl a pak uviděl, jak se velkým obloukem vrací ke mně. Když mě míjelo, tak jsem jen stačil pootevřít dveře a už mi zase zmizelo. Musel jsem počkat, až zas pojeďde kolem.

Když dorazilo podruhé, tak jsem chvíli vedle něj běžel, přidržel jsem se dveří, naklonil jsem se dovnitř a zkoušel zatáhnout ruční brzdu. Přitom jsem klopýtl, auto mně přejelo nohu, a jak mě pod sebe stahovalo, ještě jsem si o spodek dveří rozříznul ruku. Pak se vydalo na další okružní jízdu kolem opět samo.

Ovázal jsem si krvácející ránu kapelníkem a měl jsem zase chvíli času promyslet strategii. Uvažoval jsem, že bych mohl nechat dojít benzín, ale vzpomněl jsem si, že mám plnou nádrž. To bych mohl čekat do noci jako sládek v Postřižínách a pak se nechat odtáhnout koňským povozem.

Když se přiblížilo potřeť, rozběhl jsem se k otevřeným dveřím a šipkou jsem skočil dovnitř. Nohy mi trčely ven, obilí mě do nich šlehalo, ale podařilo se mi ruku dostat na klíček pod volantem a šílený stroj zastavit.

Vylezl jsem ven. Obešel jsem auto. Nikde ani škrábnutí, akorát za zad-

ní espézetkou a ve dveřích bylo zasekané obilí. Trochu jsem auto očistil a ze sebe oklepal zaschlé bláto. Ještě jsem si stačil všimnout spoušti, kterou jsem způsobil zemědělcům. Kruhy v obilí byly impozantní, ufologové by jásali. Raději jsem rychle nasedl a odjel.

Doma jsem se umyl, převlékl a dobelhal jsem se na chirurgii. Rentgen neprokázal žádnou zlomeninu, natržené předloktí mi sešili a mohl jsem se vrátit domů. Na smaženici jsem ten večer už neměl chuť.“

Tím skončil své vyprávění. Kdybych neviděl na vlastní oči, jak je ten člověk zbědovaný, tak bych mu to ani nevěřil. Tohle se ale vymyslet nedá.

K. Sybr

Restaurace U Smídů od října v „novém“

Letos na podzim se novým provozovatelem restaurace U Šmídů v Bílé Třemešné stane pan Jan Kuhn, který poslední dvě sezóny pozvedl tamější kuchyni. S touto změnou souvisí i plánované opravy a drobné úpravy interiéru, oživení jídelního lístku nebo nabídka pronájmu prostor k soukromým akcím. Z tohoto důvodu bude v restauraci od 9. září na tři týdny zavřeno. Restaurace však o svého kuchaře nepřijde! Vařit budou i nadále Honza s Žandou a od 3. října se na vás budou těšit se svoji novou nabídkou i s osvědčenou českou klasikou.

Třemešenský zpravodaj

Vydává obec Bílá Třemešná

Náklad: 300 výtisků

Kontakt: Obec Bílá Třemešná,

Bílá Třemešná 315,

544 72, Bílá Třemešná

Grafická úprava a sazba: Lukáš Bohánský

Korektury: Kateřina Poživilová

Tisk: KRPA FORM, a.s.

Dolní Branná 122

543 62, Dolní Branná